

CONTRA

nr 4 2014 (nr 236 från starten) årgång 40 Pris 25:-

Så mycket kostar invandringen
Thomas Piketty
Valanalys

garanterat politiskt inkorrekt

9 770347 647008

CONTRA

oberoende borgerlig tidskrift
utges sex gånger årligen
ISSN 0347-6472

Copyright Stiftelsen Contra
Eftertryck endast efter överenskommelse

Ansvarig utgivare

Géza Molnár

Kontakt

Box 8052, 104 20 STOCKHOLM
redax@contra.nu 08-720 01 45

contra.nu

Nyheter – Debattforum – Produkter

För prenumeranter även:

[http://www.contra.nu/prenumerant/
oversikt.html](http://www.contra.nu/prenumerant/oversikt.html)

Användarnamn och lösenord finns endast i
den tryckta versionen av Contra

Nätbutik

Nätbutik: <http://contra.tictail.com>

Facebook

[facebook.com/pages/
Contra/128635870583878](facebook.com/pages/Contra/128635870583878)

Prenumeration

Minst 175, men gärna 250 kronor, per år.
Plusgiro 85 95 89-4 Bankgiro 5682-0392.
Student 95 kronor, ange skola/universitet.
Finland: Minst 20 euro per år.
Bankgiro Danske Bank 800018-70846087.
www.paypal.com - sök redax@contra.nu

Medarbetare

Styrelseordförande: Géza Molnár

Redaktion: Géza Molnár, C G Holm och
Fredrik Runebert

Övriga medarbetare: Carl Andersson,
Karl-Göran Bottwyk, Tommy Hansson,
Bertil Häggman, Bertil Lindblom och
David Stavenheim samt Christer Arkefors i
Italien, Bertil Wedin i Mellersta Östern och
Allan C. Brownfeld i USA.

Presslagd 2014-10-19
Carlshamns Tryck & Media AB,
Karlshamn 2014

På omslaget av Contra har vi denna gång en riktig skräckfigur. Vänsterns favoritekonom fransmannen Thomas Piketty. Huvudartikeln i detta nummer är en rejäl sågning av Pikettys teorier och ett ifrågasättande av hans inflytande. Foto Sue Gardner.

Politikerna mot folkviljan

Väljarna har röstat om vilken politik vi vill ha. Debatter, valarbete och slutligen en valnatt med rösträkning har följts med stort intresse.

Alternativen var främst: Socialdemokraterna, Moderaterna, Centerpartiet, Folkpartiet och Kristdemokraterna. Vidare hade vi några ytterpartier: Sverigedemokraterna, Vänsterpartiet med ursprung i kommunisterna, Miljöpartiet och Feministiskt initiativ.

Sverige har under Alliansen (M, C, Fp, Kd) haft en förvånansvärt god utveckling jämfört med övriga nationer. Men den vänsterorienterade journalistkåren arbetade enträget med vilseledande information för att ändra till vänsterstyre. Valets stora frågor blev vinster i välfärden, skolan, arbetslösheten, bostäderna, skatterna och invandringen.

Angående *vinster i välfärden* blåste massmedia upp vissa privata missköta äldreboenden, men glömde att det är kommunerna som har ansvaret för granskningen och vid behov skall kräva rättelse. I den stora gruppen kommunalt ledda verksamheter fanns också brister, men det gick man förbi. En verksamhet måste naturligtvis få gå med vinst så länge den uppfyller beställarens villkor. Man köper ju en matkasse till rimliga priser utan att fråga om producenten går med vinst, bara kvalitén är bra.

Skolan är en långsiktig investering i kunskap. Grunden för bra lärande är att våra barn redan i hemmen lär sig nyttan med utbildning och att man lär för livet. Lärarna måste också stötts av föräldrarna och ges auktoritet som gör att de respekteras av eleverna. Men det vågade ingen framföra i debatten.

Arbetslösheten är tyvärr något hög, även om man tar i beaktande att det sedan 2006 skapats 300 000 nya jobb. Men arbetsmarknaden styrs liksom hyresbostadsmarknaden av illa fungerande ombudsmän. Det innebär låsningar och ineffektivitet som det krävs mod att ändra på.

”Alliansen har sänkt *skatterna* och riskerar välfärden” utropar Vänstern. Fel, skatteuttaget från skattebetalarna har under Alliansens tid ökat med cirka 300 miljarder kronor, på grund av ökad sysselsättning. Pengar som gått till vård, skola och omsorg. Ingen reporter reagerar! Frågan om pensionärernas beskattning är ”Valrörelsens största lögn” skrev *Svenska Dagbladet*. Förutom att det är dagens yrkesarbetande som tjänar ihop våra pensioner, så betalar de arbetande högre skatt, inklusive löneskatterna, än pensionärerna.

Problemet med *invandringen* är att den inte bara är ett problem för de direkt inblandade utan främst för vårt politiska system. Genom undersökningar kan man konstatera att endast cirka 29 procent av svenska folket stödjer dagens invandringspolitik (enligt SOM-undersökningen från Göteborgs Universitet 2012). Ändå är det bara ett parti, Sverigedemokraterna, som opponerar. Opponenterna inom övriga partier tystas snabbt med att de är rasister. En bättre anpassad arbetskraftinvandring skulle gynna alla parter, men det tar politikerna inte hänsyn till. All invandring är lönsam heter det – troligen osant och det är en cynisk uppfattning.

Blev valet den stora framgången för de röda som vi kan läsa om i tidningarna? Inte alls. Socialdemokraterna gjorde ett av sina sämsta val, Miljöpartiet som i alla prognoser låg över 10 procent hamnade på knappt 7 och Vänstern stod och stampade. Sverigedemokraterna fick stora framgångar och blev tredje största parti.

Men då borde saken vara klar. Alliansen tar ansvar och justerar sin invandringspolitik, tar stöd av Sverigedemokraterna och regerar själva vidare under till exempel Jan Björklund. Svårare är det inte. Kanske kunde vi fått behålla Borg som finansminister och Bildt som utrikesminister. Bra för Sverige.

Alliansen vill vi påminna om ”Enade ni stå, söndrade ni falla”. Och riksdagsledamöterna – det räcker inte att under en lunch ta en kort promenad på Drottninggatan och lyssna på folk, för att avläsa folkviljan i landet.

Varning för Thomas Piketty!

Kapitalet i det tjugoförsta århundradet – mycket siffror men usel analys!

Den franske ekonomen Thomas Piketty är i ropet efter att ha publicerat boken *Le capital au XXI siècle*, eller *Kapitalet i det tjugoförsta århundradet*. Särskilt vänsterdebattörer vurmar för Pikettys förslag till åtgärder mot ökad inkomst- och förmögenhetsojämlikhet samt förut-sägelser om kapitalismens inne-boende obalanser. Enligt Piketty är inkomst- och förmögenhets-fördelningen lika ojämlig som i slutet av 1800-talet och hans prognos är att det bara kommer att bli värre. Anledningen är att privata förmögenheter växer snabbare än den totala produktionen i ekonomin. För att råda bot mot denna ”sociala orättvisa” föreslår Piketty progressiva skatter på global nivå, eller åtminstone på europeisk nivå. Mycket av Pikettys forskning utgår från franska, engelska och amerikanska förhållanden. Sverige nämns enbart ett fåtal gånger. Därför har Jesper Roine, som tillsammans med Daniel Waldenström har tagit fram svensk data över inkomst- och förmögenhetsfördelningen, skrivit en sammanfattning av Pikettys forskning, samt tillämpat den på svenska förhållanden.

Under Almedalsveckan arrangerade Socialdemokraterna ett ekonomiskt seminarium där Thomas Piketty var inbjuden för att diskutera fördelningsfrågor. I samband med det uttalade Socialdemokraternas finansministerkandidat Magdalena Andersson sympati för en global förmögenhetsskatt. Piketty har även träffat representanter för IMF samt Barack Obamas ekonomiska rådgivare för att berätta

om sin forskning. Jesper Roine, som är docent i nationalekonomi vid Handelshögskolan i Stockholm, sammanfattar på 111 sidor Pikettys bok som är på 970 sidor. *Kapitalet i det tjugoförsta århundradet* är i sin tur en sammanfattning av en omfattande forskning på flera tusen sidor. Piketty startade sin forskning i slutet av 1990-talet.

På 1950-talet hade Nobelpristagaren, tillika ekonomen, Simon Kuznets påbörjat forskningen om fördelningsutvecklingen och drog då slutsatsen att ökad tillväxt leder till ökad jämlikhet på grund av positiva spridningseffekter av kapitalisternas investeringar. Den forskningen kom att illustreras av Kuznetskurvan som är ett upp och nervänt U. Kurvan visar att när ett samhälle moderniseras, via exempelvis industrialisering eller

fredrik.runebert@contra.nu

teknologisering, kommer ojämlikheten att stiga eftersom majoriteten förblir i gamla stagnerande sektorer, såsom jordbruket. Den ökande produktiviteten inom den nya sektorn leder till att lönerna ökar drastiskt. Med tiden kommer alltför att överge de gamla sektorerna och söka sig till de nya vilket gör att inkomstojämligheten minskar. Piketty och andra forskare menar att den slutsatsen är felaktig eftersom de största förändringarna sker hos en liten minoritet av befolkningen. De försök till förklaringar på den utvecklingen är olika former av superstar-teorier.

Nima och Tino Sanandaji har i *Magasinet Neo* nummer 4 2014 förklarat utvecklingen med att vi värderar talanger högre i dag än tidigare. Ett målande exempel är att Lennart ”Nacka” Skoglund som var fotbollssproffs under 1950-talet hade en årsinkomst på 200 000 kronor i vårt penningvärde, medan Zlatan Ibrahimovic drar in 120 miljoner kronor per år.

Om Karl Marx menade att kapitalismen oundvikligen skulle krossas av sin egen inneboende logik med motsättningar mellan arbetskraft och kapital, menar Thomas Piketty att problemet handlar om att avkastningen på eget kapital tenderar att bli större än den totala tillväx-

ten. Marx proklamerade att det enbart är produktionsfaktorn arbetskraft som skapar värden, inte maskiner. Och eftersom kapitalisterna ständigt mekaniserade produktionen och minskade antalet arbeten skulle profitkvoten gå mot noll. Marx misstag var att underskatta teknologins och utbildningens förmåga att öka värdet på det som produceras under en viss tidsenhet. Piketty talar i stället om kapital/inkomst-kvoten som tenderar att stiga över tiden. Det ackumulerade kapitalet koncentreras till ett fåtal händer och ökar avkastningen för de kapitalister som äger kapitalet.

Inkomstskillnaderna i västvärlden har minskat från slutet av 1800-talet till 1970-talet. De största förändringarna av inkomstfördelningen skedde under de två världskrigen samt under depressionsåren i USA. De 10 procent av inkomsttagarna som tjänar mest har fått se sin andel av totalinkomsten sjunka från 40 procent till något under 30 procent. I Sverige är motsvarande siffror 50 procent till 20 procent. Men efter 1970-talet har skillnaderna ökat. I Sverige var jämlikheten extrem under 1970- och 1980-talen. I samband med den inkomstutjämnningen drabbades västvärlden, och främst Sverige, av en ekonomisk nedgång. Sverige genomled en kostnadschock och en avsevärt försämrad konkurrenskraft. I Sverige har nu skillnaderna ökat till 1960-talets nivåer.

Ungefär samma utveckling har förmögenhetsfördelningen haft från slutet av 1800-talet till 1970-talet. Därefter skedde en stabilisering i Sverige och någon ökad ojämlikhet har inte skett sedan dess. I USA har fördelningen nått nivåerna från slutet av 1800-talet. Enligt Piketty är den utvecklingen, som USA genomgått, en återgång till ett normalläge.

Fördelningsforskningen baseras främst på skattedeklarationer, arvsregister och statistik över Bruttonationalinkomsterna (BNI). Tidsserierna är därför beroende av när länderna införde ett skattesystem med fungerande indrivning. I USA var det 1913 och i Sverige var det 1903.

En av de största upptäckterna, som Pikettys forskning har resulterat i, är vilka grupper som står för variationerna

i fördelningsutvecklingen. Piketty delar upp samhället i tioprocentgrupper, eller deciler, och baserar sina undersökningar på den översta tioprocentgruppen. Anledningen är att skattesystemen i början främst beskattade höga inkomster, vilket gör att det inte är lika lätt att följa utvecklingen i de grupper som tjänar lägre än topp-tioprocentsgruppen. För att lösa det problemet använder forskarna nationalräkenskaperna för att räkna ut hur stor andel höginkomsttagarna tjänar. När Piketty undersökte topprocentsgruppen, det vill säga den procent som tjänar mest, upptäckte han att de förändringar som skett i tiotoprocentsgruppen så gott som bara berodde på förändringar i P99-P100 gruppen.

Topp1-gruppens andel sjunker från 20 procent till 5 procent, en nedgång som enligt Piketty förklarar hela förändringen för topp10-gruppen. P90-99 har haft en oförändrad andel på 25 procent till 1970-talet. Piketty menar också att om man tar bort världskriget och depressionsåren så försvinner hela förändringen. Slutsatsen blir då att jämlikheten ökar när länder utsätts för krig. Men det motsägs av att Sverige och Schweiz, som stod utanför världskriget, har en stor jämlikhet. Kreugerkraschen kan vara en liten förklaring för Sveriges del.

En annan upptäckt är att kapitalinkomster ökar till 1920. Därefter minskar kapitalinkomsterna och utgör den största förklaringen till varför inkomsterna bland topprocentsgruppen minskar till 1980. Löneinkomsterna har däremot varit relativt stabila. De senaste decennierna har toppinkomsttagarnas andelar av totalinkomsten ökat på grund av högre arbetsinkomster i USA. I Frankrike har toppinkomsttagarnas inkomster bara ökat lite grann, och där är det stigande kapitalinkomster som förklarar förändringen. Samma utveckling uppvisas i Sverige, men med den skillnaden att realisationsvinster har en mycket stor betydelse för topprocentsgruppen inkomstökning från 1980-talet. En liten brasklapp ska läggas till eftersom det är ganska svårt att separera kapital- och löneinkomster. Ett exempel på det är hur man som forskare avgör om en företagare har tagit ut sin inkomst som lön eller kapital.

Jonas Frycklund på Svenskt Näringsliv påpekar att i USA har 95 procent av inkomstökningen efter finanskrisen gått till topprocentsgruppen. De övriga 5 procenten fick 99 procent av inkomsttagarna dela

på. I Sverige var motsvarande siffror för topprocentsgruppen 16 procent medan 84 procent gick till övriga grupper. Samtidigt är det viktigt att komma ihåg att topprocentsgruppen förlorade mest under finanskrisen, då de stod för 61 procent av inkomstförlusterna.

I Sverige har reallönerna ökat med 50 procent sedan 1995. Därför kan det, enligt Frycklund, vara lättare att acceptera en ökad lönespridning i Sverige. För att kunna fördela något krävs det en bra tillväxt, med ingen tillväxt alls blir fördelningen ett nollsummespel. Frycklund drar därför slutsatsen att man bör avstå från tillväxthämmande åtgärder såsom skatthöjningar, även om de skulle ske på global nivå. Det är heller inte relevant att utgå från de forskningsresultat som kommer från Frankrike och USA när man ska argumentera för högre marginalskatter. Särskilt inte i ett land som Sverige, som redan har världens högsta marginalskatter.

Den amerikanske vänsterekonomen Robert Reich talar ofta om att den ekonomiska eliten överför privilegier från en generation till en annan. Det är ett försök att påvisa att förmögenhetsfördelningen inte har uppstått på ett "rättvist" sätt. Arvsflödet står, enligt Piketty, för 20-25 procent av de totala inkomsterna. Men enligt *Financial Times* 4 juli så är många av dessa arvtagare entreprenörer, även fast de egentligen inte behöver anstränga sig för sin försörjning. När tidningen sammanfattar en studie från US Trust Private Bank framgår det att nära tre fjärdelar av de som är över 69 år och 61 procent av de som föddes i mitten av 1900-talet har skapat sin förmögenhet på egen hand. Men bland de som var under 35 år var arv den vanligaste orsaken till en stor förmögenhet. Orsaken till denna åldersfördelning beror troligen på att det tar lång tid att bygga upp en stor förmögenhet och att andelen arvtagare i varje årsklass sjunker för varje år som går.

Kapitalinkomstknoten (K/Y) visar hur stort det samlade kapitalet är i förhållande till inkomsterna. Under 1700-1900-talen pendlade kvoten mellan 6 och 7 vilket betyder att kapitalstocken är 6 till 7 gånger den årliga nettonationalinkomsten (BNI minus förslitning av kapital). Under den tiden utgjorde jordbruket den största delen av kapitalet. Under 1950-talet pendlade kapitalinkomstknoten mellan 2 och 3. Nedgången förklaras främst av jordbru-

kets minskade betydelse för ekonomin. I dag ligger kvoten mellan 5 och 6. Jordbruket utgör nu enbart några procent, och har blivit ersatt av mark och byggnader. I USA var utvecklingen lite annorlunda, eftersom landet som är relativt ungt inte hade hunnit bygga upp någon större kapitalstock. För nybyggarna i exempelvis Texas var marken obruten och därmed var värdet mycket lågt. Under 1900-talet hade kapitalstocken byggts upp till mellan 4 och 5 gånger totalinkomsten.

$r > g$ kan sägas vara kärnan i Pikettys resonemang om fördelningsutvecklingen. r står för avkastning på investerat kapital, medan g står för tillväxttakten i hela ekonomin. Under 1800-talet var r större än g , det vill säga kapitalägarna fick mer avkastning på sitt kapital än vad BNP ökade. Under 1900-talet var utvecklingen den motsatta, avkastningen på kapitalet var mindre än nationens produktionsökningar. Den omvända formeln $r < g$ gäller även i dag. Att $r > g$ är en prognos som Piketty baserar på att kapitalet koncentreras till allt färre aktörer. Under 1900-talet var det världskriget och ett antal ekonomiska chocker, såsom depressionsåren i USA på 1930-talet, som förklarar varför avkastningen har varit lägre än den totala tillväxten. Om prognosen skulle stämma skulle pensionsfonderna dra nytta av utvecklingen och framtida pensioner skulle bli högre.

Muchet av diskussionen om Pikettys forskning och teser har varit något förvirrande. Exempelvis fokuserar många debattörer sin kritik mot att ett globalt skattesystem är orealistiskt, samtidigt som Piketty har varit tydlig med att förslaget är orealistiskt. Å ena sidan kan man fråga sig varför man föreslår något som aldrig kan realiseras, men å andra sidan menar Piketty att förslaget ska ses som ett underlag som andra åtgärdsförslag ska jämföras mot. En global skatt är idealet, andra mer realistiska förslag bör jämföras med det idealet. En mer relevant kritik är att ifrågasätta varför en global skatt skulle vara bra. Om Piketty har fel om sina förutsägelser så kommer en sådan skatt bara vara ett uttryck för avundsjuka. Dessutom skulle en sådan skatt bara vara symbolisk eftersom den enbart bromsar utvecklingen, om nu utvecklingen verkligen är önskad.

Centerpartisten Martin Ådahl har påtalat att förmögenhetsutvecklingen i västvärlden inte bildar ett U utan är mer

L-formad. Här kan nog Pikettys generaliseringar bidra till förvirringen. Studerar man diagrammen inser man snabbt att den U-formade utvecklingen har skett i USA och den L-formade har skett i Frankrike. Men trots att Frankrike är ett av världens mest jämlika länder, med en ginikoefficient på 0,29, har arvspengar mer betydelse i Frankrike än i något annat land. Tino och Nima Sanandajis slutsats är att utvecklingen beror på att Frankrike bedriver en socialistisk politik. Motsvarande ginikoefficient för Sverige är 0,25 och för USA 0,35. Problemet med detta mått är dock att den inte säger något om den sociala rörligheten.

Ekonomidoktoranden Jacob Lundberg ifrågasätter om kapitalansamlingen verkligen kommer att växa snabbare än den totala produktionen i framtiden. En ökning av kapitalstocken tenderar att resultera i en sjunkande avkastning eftersom utbudet på kapital ökar på marknaden. Den tesen förklarar varför mer kapital användes under 1800-talet än under 1900-talet för att finansiera produktionen. I början var avkastningen väldigt hög vid varje investering, men sedan kom avkastningen att sjunka när en stor maskinpark redan var uppbyggd. Samtidigt har kapitalanvändningen sedan 1950-talet ökat tre gånger medan kapitalägarnas andel av nationalinkomsten inte har ökat särskilt mycket.

Bostadsbeståndet är en annan förklaringsmodell som kritiker anser att Piketty har förbisett. Ekonomen Matthew Rognlie har räknat ut att 80 procent av kapitalkvotens ökning sedan 1970-talet beror på en värdeökning av bostadsbeståndet, bland annat som ett resultat av ökad urbanisering. Piketty själv anger i stället siffran 50 procent. Därmed kan man säga att minst 50 procent av förändringen beror på höga marknadsvärden på bostäder. Då borde utvecklingen betraktas som en engångsföreteelse eftersom de senaste decenniernas prisökningar sannolikt är en korrigering till normala nivåer från onormalt låga nivåer under första halvan av 1900-talet, alternativt är det en gigan-

Den franske vänsterekonomen Thomas Piketty har blivit vänsterns favorit. Han bjöds in till Almedalen av Socialdemokraterna i somras, men när han började uttala sig var det många socialdemokrater som ångrade inbjudan. Foto Sue Gardner.

tisk bubbla.

Enligt Pikettys teori bör förmögenhetsjämligheten öka under fredliga år med låg tillväxt. Men under de senaste tio åren, som varit fredliga och inneburit låg tillväxt i Europa, har länder som Storbritannien, Norge och Nederländerna fått en jämnare spridning av förmögenheter och i övriga europeiska länder har det inte observerats någon tydlig ökning i ojämlikheten.

Chris Giles på *Financial Times* har ifrågasatt dataseriernas giltighet då han hittat ett antal räknefel, som i sin tur ändrar slutsatserna. Piketty och Jesper Roine anser dock att slutsatserna är intakta, trots felet. Ett annat problem är källorna. De historiska dataserierna är begränsade vilket tvingar forskarna att göra vissa antaganden. Piketty menar att detta kan lösas genom att testa olika beräkningar från olika källor.

Pikettys politiska åtgärdsförslag handlar om att införa en global progressiv

förmögenhetsskatt på 1 till 2 procent beroende på förmögenhetsnivå. All förmögenhet under 10 miljoner kronor ska vara skattefritt. För att föreslå något som kan vara mer realistiskt har Piketty föreslagit att EU:s medlemsländer ska ersätta fastighets-skatterna med en förmögenhetsskatt från 2 miljoner med procentsatser från 0,1 till 0,5 procent. Argumenten för en sådan skatt är att förmögenhetsutvecklingen skulle bli mer transparent och öppen. Skatteplanering och skattefusk skulle försvåras väsentligt samtidigt som allmänintresset skulle sättas framför de privata intressena. Ytterligare en fördel är att skatten baseras på nettotillgångar, det vill säga man tar även hänsyn till skuldsidan, till skillnad från fastighets-skatten, som bara baseras på fastighetens värde. Motivet är att bromsa den ojämlika utvecklingen. Någon större påfyllnad i statskassorna kommer det inte att bli.

Det är oräddvinst att jämföra Piketty med Marx eftersom Piketty har ett gediget forsk-

ningsunderlag, som förvisso bygger på ett antal antaganden och som dessutom baseras på en något skakig empiri. Marx forskning var mer ideologi och mystik, medan Pikettys forskning är öppen och transparent. Men trots dessa skillnader är det svårt att bortse från den starka övertygelse som både Marx och Piketty har om sin prognosförmåga. Visst erkänner Piketty i sin bok att det är vanskligt att extrapolera trender in i framtiden, men samtidigt visar hans starka självförtroende och hans föreläsningsturnéer att han verkligen tror på sina förutsägelser.

Slutligen är Pikettys problemformulering avhängig ideologiska uppfattningar. För vänstern är frågeställningarna relevanta eftersom utfallet är viktigast. Medan liberaler är mer intresserade av lika möjligheter. Om utfallen är rättvisa beror helt enkelt på hur fördelningsmönstren har uppstått. Frågan är om Piketty har rätt ut frågan om fördelningen har uppstått oräddvinst eller inte. ☞

Så här gick det i valet!

Contra kollar vem som röstade på vad i riksdagsvalet

Vi har valhemlighet och därför kan vi inte i detalj analysera hur och varför enskilda människor gjort de val som de gjort. Men med hjälp av opinionsundersökningar går det att komma en bra bit på vägen. Contra har specialgranskat SIFOs redovisning av 2141 telefonintervjuer som gjordes alldeles innan valet (10–11 september). Det intressanta är att intervjuvären är uppdelade efter olika socioekonomiska och geografiska faktorer. Det är därför möjligt att dra slutsatser om vilka grupper som röstat på ett visst sätt.

Innan vi går över till den granskningen ska vi konstatera att SIFOs undersökning inte var helt lysande som valprognos. För Socialdemokraterna träffade man nästan helt rätt, men för övriga partier var det större eller mindre avvikelser. Störst var avvikelsen för Sverigedemokraterna som fick 25 procent fler röster än vad SIFO mätt sig till. Folkpartiet tappade 20 procent, Miljöpartiet 17 procent och Kristdemokraterna 16 procent jämfört med SIFOs undersökning.

För att slippa störas av avvikelserna i SIFOs undersökning väljer vi att titta på de olika väljargruppernas siffror i förhållande till SIFOs resultat för hela väljarkåren. Om ett visst parti enligt SIFO fått 20 procent av sympatierna, men fått 27,5 procent av sympatierna i gruppen kvinnor mellan 30 och 49 år, anser vi att partiet varit överrepresenterat med 37,5 procent (7,5 procentenheter) i den aktuella

gruppen. Att partiet bara fått 15 procent av rösterna bryr vi oss inte om. Därmed kan vi se vilka partier som är starka eller svaga i vissa områden.

Vi gör också beräkningar för i vilka grupper det skulle ha blivit en Allians-regering om vi använder av oss den metod som partierna själva har valt, att räkna andelen röster med bortseende från Sverigedemokraterna – får Alliansen eller de rödgröna flest röster?

Men först några ord om fyraprocents-

cg.holm@contra.nu

spärren. Vi har utgått från att åtta partier passerat fyraprocentsspärren och beräkningarna har enbart gjorts för dessa åtta partier, utom i några jämförelser där vi särskilt påpekar att det gått annorlunda till.

Studenter röstade på FI!

Låt oss ändå först titta på partiet som inte kom in i Riksdagen, Feministiskt initiativ. Det lilla extremistpartiet varierar sitt stöd mellan 0,29 procent i gruppen män mellan 30–49 år (låter ändå anmärkningsvärt högt med tanke på att partiets politik skulle vara ett formidabelt klubbslag mot just den gruppen) till inte mindre än 13,36 procent (!) i gruppen studerande – 356 procent mer än andelen för hela väljarkåren. De som har ett ekonomiskt ansvar stödjer i försvinnande

liten utsträckning FI, medan de som lever på föräldrar eller studiemedel kan kosta på sig att stödja dårskaperna. Resultatet säger mycket om förfallet i den svenska skolan under de senaste åren.

Tyvärr kan vi inte se gruppen studerande könsuppdelade, det kan finnas anledning att anta att resultatet skulle vara ännu värre i gruppen kvinnliga studerande. Andra grupper med kraftig överrepresentation för FI är kvinnor i åldrarna 18–29 år (211 procent överrepresentation), personer oavsett kön i åldrarna 24–29 år (205 procent överrepresentation), personer mellan 18 och 23 år (172 procent överrepresentation), män (!!!) mellan 18 och 29 år (166 procent överrepresentation), personer med inkomster under 250.000 kronor 138 procent överrepresentation och SACO-medlemmar 121 procent överrepresentation. Inom LO är det fråga om 84 procent underrepresentation, LO-kvinnorna röstar nästan inte alls på FI (0,46 procent). Med 100 procent överrepresentation förstås att det är dubbelt så hög andel i den aktuella gruppen som i väljarkåren i sin helhet. Med 121 procent överrepresentation är andelen som röstat på partiet 2,2 gånger så stor som i väljarkåren som helhet.

Tittar vi på den geografiska fördelningen är avvikelserna inte alls så stora och talet om att det främst är ett storstads- och Stockholmsfenomen är inte sant. Stockholm ligger på bara 3 procent överrepresentation och Malmö är ordentligt underrepresenterat. Andra rejält underrepresenterade befolkningsgrupper (vid sidan av LO-medlemmar) är män mellan 30 och 49 år (90 procent underrepresentation), män anställda i privat sektor (71 procent), kvinnor över 65 (70 procent), norra Sverige (69 procent), personer över 65 oavsett kön (69 procent) och män över 65 (68 procent) och arbetslösa (63 procent underrepresentation).

Pensionärer, lantisar och män tar avstånd från Miljöpartiet

Om vi så går över till de andra extremistpartierna kan vi notera att också de har kraftiga variationer mellan olika väljargrupper, även om den inte är lika stark

Valstugor på Sergels torg i Stockholm. Sex av åtta riksdagspartier hade satt upp blågula ukrainska flaggor på sina valstugor. V och SD saknade denna solidaritetsytring.

som för Feministiskt initiativ. Miljöpartiet är mest överrepresenterat bland studerande (137 procent) och sedan bland SACO-medlemmar (121 procent), kvinnor mellan 18 och 29 (107 procent), kvinnor mellan 30 och 49 (78 procent) och kvinnor anställda i offentlig sektor (62 procent). Fördomarna om dagisfröknar som försöker skada våra barns uppföstran tycks alltså ha en hel del fog för sig. Om vi ser till grupper där inställningen till Miljöpartiet är svagare så ser vi främst smålänningar (63 procent underrepresentation), pensionärer (60 procent), personer över 65 (56 procent, varav kvinnor 61 och män 50 procent) och män anställda i privat sektor (46 procent).

Dagisfröknarna röstar på V

Det tredje extremistpartiet, Vänsterpartiet, noterar sina främsta sympatier i norra Sverige (95 procent överrepresentation) och i gruppen studerande (78 procent överrepresentation). Kvinnor mellan 18 och 29 (61 procent), kvinnor anställda i offentlig sektor (dagisfröknarna igen!) har en överrepresentation på 59 procent (män i offentlig sektor har en överrepresentation på 55 procent, hela sektorn en siffra på 58 procent), varefter följer personer mellan 24 och 29 och (58 procent), TCO-medlemmar (dagisfröknarna! 52 procent) och kvinnor mellan 50 och 64 (48 procent). De bästa siffrorna (alltså de lägsta) har Vänsterpartiet i Malmö med 55 procent underrepresentation, övriga Sydsverige (46 procent), personer över 65 (41 procent, varav män 43 procent och kvinnor 41 procent),

Dubbelt så många arbetare röstar på SD jämfört med V

Går vi så över till att skära på andra leden kan vi märka att det inte är så stora skillnader beroende på inkomst. Visserligen är moderaterna överrepresenterade bland höginkomsttagarna, men det är också miljöpartister, folkpartister och kristdemokrater. Men överrepresentationen är inte alls särskilt stor (mellan 3 och 29 procent). Den enda riktigt avvikande siffran mätt på inkomst är Feministiskt initiativs överrepresentation på 138 procent för inkomster under 250 000 kronor, vilket här handlar om studerande flickor.

Ser vi på olika sektorer av arbetsmarknaden är S största arbetarparti med 37,5 procent, följt av M 14,4 och Sve-

rigedemokraterna 14,2 procent. Det är ungefär dubbelt så mycket som Vänsterpartiet som fick nöja sig med 7,5 procent av arbetarrösterna. Bland de arbetslösa är fördelningen liknande, men lite svagare för S (26,5 procent) följt av M 20,7, SD 15,0 och V 9,4 procent. Inom tjänstemannagrupperna är moderaterna största parti med 28 procent, följt av socialdemokraterna med 26 procent. Bland TCO-medlemmar (dagisfröknar!) ser det annorlunda ut S 34,7 procent, M 22,2 procent och V 9,6 procent.

Med snitt efter geografi leder moderaterna i storstäderna med 28 procent före S med 23 procent och Miljöpartiet på tredje plats med 11 procent. Sverigedemokraterna fick 5,3 procent. Helt annorlunda ser det ut på landsbygden med 30 procent socialdemokrater, 17 procent centerpar-

tister, 16 procent moderater och 10 procent Sverigedemokrater. De senares andel torde dock vara en hel del större eftersom de var underrepresenterade i hela undersökningen med 25 procent.

Hur hade det då sett ut om ett ”annat Sverige” fått välja? Så här hade det sett ut i de olika grupperna (de rödgröna, S+MP+V, först och Alliansen sedan och Sverigedemokraterna sist). Eftersom det officiella resultatet gav två procent mindre till de rödgröna, en procentenhet mindre till Alliansen och 3 procentenhet mer till Sverigedemokraterna är det rimligt att justera de olika delgrupperna på samma sätt. Det har vi inte gjort här. De indelningar där Alliansen istället för de rödgröna skulle ha tagit hem spelet har markerats med fet stil.

Enligt SIFO, hela folket	46–40–10
Enligt det officiella valresultatet	44–39–13
18–23 år	44–35–11
24–29 år	48–34–6
30–49 år	43–41–12
50–64 år	52–36–9
65- år	43–46–10
Kvinnor i offentlig sektor	64–27–7
Kvinnor i privat sektor	44–48–3
Män i offentlig sektor	46–40–10
Män i privat sektor	35–46–16
Offentlig sektor	58–31–8
Privat sektor	39–47–11
Landsbygd	44–44–10
Storstäder	42–47–5
Övriga städer	48–36–12
Årsinkomst <250 tkr	46–31–12
Årsinkomst 250–600 tkr	52–36–10
Årsinkomst >600 tkr	42–45–10
Kvinnor	52–37–7
Män	39–43–14
Arbetare	52–31–14
Arbetslösa	43–39–15
Företagare	24–52–17
Pensionärer	46–42–10
Studerande	55–25–4
Tjänstemän	42–48–6
Övriga	44–48–11
Kvinnor 18–29 år	59–27–5
Kvinnor 30–49 år	53–36–6
Kvinnor 50–64 år	54–35–8
Kvinnor 65- år	45–46–8
Män 18–29 år	32–43–12
Män 30–49 år	33–46–18
Män 50–64 år	51–37–10
Män 65- år	41–45–12
LO	58–25–16
SACO	51–40–1
TCO	54–39–3
Göteborgstrakten	41–49–6
Malmötrakten	40–44–10
Norras Mellansverige	57–27–12
Norra Sverige	61–31–6
Småland och öarna	44–45–9
Stockholmstrakten	40–49–7
Sydsverige	45–37–15
Västsverige	51–32–15
Östra Mellansverige	43–37–14

Siffrorna visar andelar för de rödgröna, Alliansen respektive SD. Med fet stil visas de grupper där Alliansen var större än de rödgröna.

Ryska låtsasländer blir fler

”Folkrepubliken Donetsk” och ”Folkrepubliken Luhansk” är de senaste tillskotten i den långa rad av låtsasländer som kontrolleras av ryssarna. Vi tittar på de andra.

Rysslands inkorporering av Krim var något nytt. Men det som hänt i ”folkrepublikerna” Luhansk och Donetsk har skett förut i Rysslands närhet för inte så länge sedan.

Tjetjenien införlivat med Ryssland – precis som Krim

Tjetjenien invaderades av Ryssland på 1780-talet, men det tjetjenska folket gjorde motstånd och det var först 1859 som den ryske tsaren kunde annektera Tjetjenien. Så snart ett tillfälle har yppats har tjetjenierna sedan försökt frigöra sig från Ryssland/Sovjetunionen. Utan att lyckas annat än tillfälligt. Under Andra världskriget deporterades den tjetjenska befolkningen till Kazachstan. 1991, i samband med Sovjetunionens upplösning, förklarade sig Tjetjenien självständigt, men Ryssland satte sig emot och lyckades under det första Tjetjenien-kriget 1994–1995 återta kontrollen. Efter några års stiltje inträffade det andra Tjetjenienkriget under 1999. Sedan dess har Ryssland haft kontrollen över större delen av området. Det skiljer sig alltså från de andra områdena som vi ska presentera här nedan, där har Ryssland tydligen ansett sig ha mindre direkta anspråk, vilket gjort att man åtminstone formellt accepterat självständighet (med undantag för Krim som inkorporerats med Ryssland).

Karl XII:s Bender ligger i den ryskkontrollerade republiken Transnistrien

Transnistrien är en formellt självständig republik, som bara erkänns av Abchasien, Sydossetien och Nagorno-Karabach, alltså tre av de andra ”republiker” där Ryssland har sina finger i syltburken. Transnistrien är insprängt mellan det rumänsktalande Moldavien och Ukraina, men det är mest ryssar som bor i ”landet” och ryska är

ett de officiella språken. Det bor bara en halv miljon människor i Transnistrien, och ytan är på 4200 kvadratkilometer, nästan precis lika stort som Gästrikland. Transnistrien har tappat en tredjedel av sina invånare sedan 1990. Dels är det ett stort födelseunderskott, vartill kom-

cg.holm@contra.nu

mer en omfattande emigration till framförallt Ryssland. ”Landet” bröt sig ur Moldavien 1990 med rysk hjälp. Mycket är relikter från Sovjettiden. Flaggan har hammaren och skäran i ena hörnet. En Leninbyst står placerad utanför parlamentet, som signifikativt nog fortfarande heter Högsta Sovjet. Under 1992 fördes ett kort krig om Transnistrien. ”Frivilliga” ryssar slogs för ett ”självständigt” Transnistrien, men avgörande var att den ryska fjortonde armén fortfarande var förlagd i området, den hade inte dragits tillbaka efter Moldaviens självständighet hösten 1990. För en svensk kan det vara värt att notera att Karl XII:s högkvarter mellan 1709 och 1713, Bender, ligger i

Transnistrien (som på den tiden var en del av ottomanska riket). Samt att det bara är 115 mil från Karlskrona till Transnistrien (fågelvägen). Vänder sig Karlskronabon norrut och åker lika långt hamnar han i Gällivare.

Sovjetisk ockupation sedan 2008 i Abchasien...

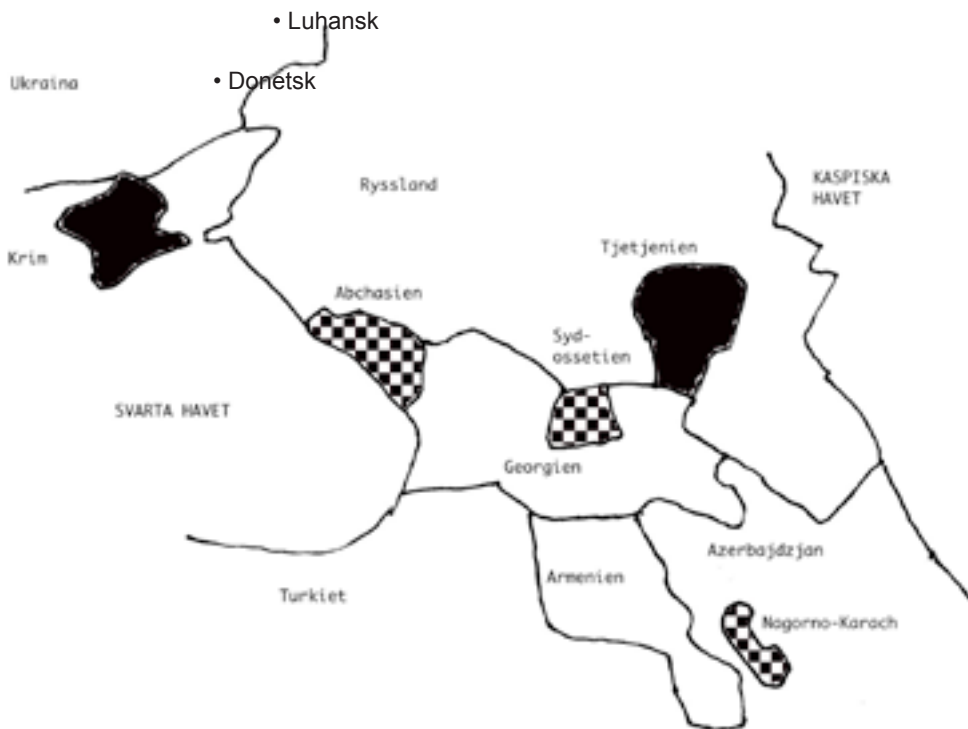
Abchasien är en del av Georgien, men sedan den ryska invasionen 2008 hävdar man att det är en självständig republik. Abchasien har varit mer framgångsrika än Transnistrien när det gäller ett internationellt erkännande, landet erkänns av Ryssland, Nicaragua, Venezuela och Nauru. Det sistnämnda landet lämnade sitt erkännande i utbyte mot ryskt ekonomiskt bistånd. Innan den ryska invasionen 2008 var Abchasien de facto delat mellan en ryskkontrollerad del i nordväst och en georgiskkontrollerad del i sydost. Före Sovjetunionens fall hade Abchasien 525 000 invånare, varav 240 000 georgier och 90 000 abchasier. 1992 förklarades Abchasien vara ett självständigt land. Trots att abchasierna utgjorde en liten minoritet i landet och saknade militära resurser besegrades Georgien och den ”självständiga” republiken tog kontroll över 80 procent av Abchasien. Det var ryskt militärt stöd som avgjorde kriget och 2008 fullbordades operationen genom att ryska trupper ockuperade också återstoden av Abchasien. Flertalet georgier (mer än 250 000) har flytt till Georgien, efter vad som betecknas som ”etnisk rensning” och idag finns det bara 150 000 invånare kvar i området, samt därtill ryska soldater i mängd. Abchasien har en yta på 8700 kvadratkilometer, något större än Södermanland.

..och i Sydossetien

Sydossetien är liksom Abchasien en del av Georgien. De

Pyttelandet Transnistrien ligger längs Dnjestrs vänstra strand, ett smalt ryskkontrollerat område insprängt mellan Ukraina och Moldavien.

Sedan tidigare har Ryssland inkorporerat Tjetjenien i den ryska federationen, medan Abchasien och Sydossetien är "självständiga" länder kontrollerade av ryssarna och med en stor del av befolkningen på flykt till Georgien. I Nagorno-Karabach är det Rysslands allierade Armenien som står för kontrollen av det "självständiga" landet. Dock gäller här att de flesta invånarna redan innan det lokala kriget faktiskt var armenier. I år har Ryssland inkorporerat Krim och sett till att bilda "folkrepubliker" Luhansk respektive Donetsk. "Folkrepubliker" som helt lever på ryska tunga vapen som tvingat Ukraina att ingå vapenvila istället för att befria hela landet från ryska ockupanter.

norra delarna av Sydossetien beboddes under sovjettiden av osseter, medan de södra delarna i huvudsak var befolkade av georgier. Befolkningen var dock inte särskilt stor, bara cirka 70 000 innan den sovjetiska invasionen 2008. Under tiden innan den ryska invasionen 2008 fanns det en internationell observatörsstyrka på plats, bestående av bland annat georgiska och ryska trupper. De ryska trupperna lade dock under sig alltmer av kontrollen över landet som i augusti 2008 erövrades av ryska reguljära förband. Självtändighet förklarades redan 1992, men först 2008 erkändes den av Ryssland (och Somalia, Nicaragua, Venezuela och Nauru). Ytan är 3900 kvadratkilometer, lite större än Dalsland. Idag har de georgiska invånarna tvingats överge sina gårdar och lever som flyktingar i Georgien. Ryssland kontrollerar området, men ser det formellt som en självständig republik.

Armenien kontrollerar Nagorno-Karabach – med ryskt stöd

Nagorno-Karabach har en brokig bakgrund, området var en del av Stalins nationalitetspolitik i hans egna hemtrakter, Kaukasus. Det var Stalin som gjorde Nagorno-Karabach till azeriskt område, om än som en

autonom republik, eftersom befolkningsmajoriteten var armenier. Under de sista åren av Sovjetunionens existens pågick intensiva strider mellan Armenien och Azerbajdzjan om kontrollen över Nagorno-Karabach. Det var Armenien som med rysk hjälp tog överhanden. I samband med Sovjetunionens upplösning 1991 bildades formellt den självständiga

republik Nagorno-Karabach. Många azerer i området flydde till Azerbajdzjan och Georgien. Ungefär 95 procent av befolkningen är armenier. Lokala styrkor med stöd av armeniska armén kontrollerar inte bara Nagorno-Karabach utan också landområdet som ligger mellan Armenien och Nagorno-Karabach. Inte ens Armenien erkänner formellt Nagorno-

Transnistrien, bara dryga hundra mil från Sverige, har hammaren och skäran i "statsvapnet". Landet är en liten ryskkontrollerad kil mellan Ukraina och det rumänska-landet Moldavien.

Karabach som självständig republik, men i praktiken ser man det som så. Armenien har sedan gammalt goda förbindelser med Ryssland och det finns ryska trupper stationerade i Armenien, något som avhållit Azerbajdzjan från att med militära medel försöka återta Nagorno-Karabach. Azerbajdzjan har efter Sovjetunionens upplösning distanserat sig från Ryssland, inte minst för att få egen kontroll över de rika oljetillgångarna i landet. När ryssarnas krav blev för hårda vände sig Azerbajdzjans diktator Hejdar Alijev till västerländska oljebolag för att de skulle medverka i upprustningen av Azerbajdzjans eftersatta olje- och gasindustri. Nagorno-Karabach är 4400 kvadratkilometer stort, ungefär som Bohuslän. Azererna som bodde i området har flytt och kvar finns ungefär 140000 armenier.

Gör som Jonas:

Sprid Contra i grannskapet!

En av Contras flitigaste marknadsförare heter Jonas Bohman och bor i Ystad. Han har tidigare bott i både Göteborg och Växjö och får genom sitt yrke som brev-bärare se olika bostadsområden i närbild.

När det blir lediga stunder över drar det trots allt i brev-bärarnerven och Jonas brukar gå och cykla runt i områden där det finns möjlighet att dela ut reklam för Contra. Genom åren har Jonas delat ut tusentals tidningar i prenumerationsvär-vande syfte. Senast tog han med sig hela tre kartonger på tåget efter ett besök i Stockholm. De kommer att nå tänkbara läsare under hösten.

Själv hittade Jonas Contra på nätet, men han vet att många äldre saknar uppkopp-ling. De, men också yngre som inte tänker tanken ”tidskrift på papper”, behöver se ett exemplar av Contra för att förstå vad de kan få ut av tidskriften.

Jonas brukar också passa på att lägga ut Contra i väntrummet när han besöker tandläkare, läkare eller andra ställen där folk sitter och väntar på sin tur. Det kan tilläggas att Contra bland sina prenume-ranter har en del tandläkare som ser till att

Jonas Bohman har delat ut tusentals Contra-tidningar för att värva nya pre-numeranter

patienterna har bästa läsning i väntan på att få träffa tandläkaren. En som av äl-

dersskäl sålde sin mottagning häromåret påpekade när han sa upp prenumeratio-nen till mottagningen (han har fortsatt en privat prenumeration) att många av hans patienter arbetade på det närbelägna Sve-riges Radio och att de som arbetade där var i extra stort behov av att läsa Contra.

De flesta Jonas talar med har aldrig hört talas om Contra, men när de får klart för sig vad tidningen handlar om brukar intresset öka. Även om det naturligtvis är så att de flesta inte är tillräckligt intres-serade av politik för att regelbundet läsa en tidskrift som Contra. Men de som är får chansen att hitta Contra tack vare Jonas insatser. Jonas säger: ”Vikten av att sprida Contra ökar i det mer och mer absurda debatt- och medieklimatet, som råder i Sverige. Nu senast är det Pippi Långstrump som anses rasistisk... Contra behövs mer än någonsin nu”

Säkert finns det många som skulle kunna göra liknande insatser som Jonas i andra delar av landet. Contra förser Dig med material som Du kan dela ut på Din hemort. Hör av Dig till redax@contra.nu

Galleristen spränger ramarna!

Per-Olov Börjesons självbiografi är på hela 636 sidor, men den innehåller 157 korta och mustiga berättelser. Det gör det hela till en lättläst och underhållande bok. Den handlar om uppväxten i Skåne, livet som anställd på lyxkryssaren Stella Polaris och sexton år i Colombia. Efter de sexton åren återvände Börjeson till Sverige och startade välkända Galerie Börjeson i Malmö. Det fick han ordentlig fart på genom personliga kontakter med konstnärer som Salvador Dalí, Joan Miró och Andy Warhol. Men den historien kommer att berättas i en andra del av memoarerna.

Specialpris för Contras läsare!

Endast 100 kr inklusive frakt

E-post beställning@contra.nu

Enklast beställes boken genom att sätta in 100 kronor på plusgiro 85 95 89-4

”Läs och låt dig roas – en liknande livsnjutare och sannings-sägare möter man inte ofta”
Erik Jonsson i Kvällsposten

SVERIGE-NYTT

Contras notisavdelning har i detta nummer sammanställts av C.G. Holm. De källor som refereras är inte direkt citerade, utan texten är Contras sammanfattning av originalkällan om inte annat markeras med citationstecken.

Dammsugarförbud

Från den 1 september är det i hela EU förbjudet att tillverka och importera dammsugare med en effekt över 1600W. En rejäl hushållsdammsugare har hittills haft en effekt på omkring 2000W. Det är bara att kolla på de dammsugare som blivit "bäst-i-test" i olika produktjämförelser, de är alla förbjudna sedan den 1 september. Råd och Röns toppprodukt från Miele var till exempel på 2200 W. Än så länge kan de gamla dammsugarna finnas kvar i distributionssystemet, det var bara tillverkning och import som förbjöds, försäljning av redan tillverkade eller importerade dammsugare är OK.

Använder Du bara smådammsugare klarar Du Dig med 1600W, men har Du en normalstor bostad som blir normalsmutsig behöver Du rejälare grejor. EU säger att gränsen ska gå ner till 900W 2017.

Effektbegränsningen har tillkommit av energispariskäl. Men med lägre effekt kommer självklart dammsugartiden att öka. Folk vill ju få rent. En dammsugare

används dessutom bara någon timme i veckan. Energibesparingen för ett vanligt hushålls dammsugning kan motsvara 0,1 procent eller mindre för en familj med eluppvärmning och 1 procent eller mindre för en ensamstående i en liten lägenhet.

Behöver vi beskäftiga byråkrater i Bryssel som bestämmer vilka dammsugare vi ska få köpa? Eller är det något vi kan klara av själva? Miljöpartister som vill ha smutsigt hemma kan ju redan idag köpa en dålig dammsugare med låg effekt.

Varför vill någon anställa?

Diskrimineringsombudsmannen stämmer ett åkeri för att de inte velat ge en kvinna provanställning för att hon var gravid och skulle föda barn om några veckor. DO verkar inte förstå att anställningar görs för att företagen behöver få arbete utträttat. Inte för att folk omgående ska bli barnlediga och därmed inte utträtta något arbete. Företaget förnekar att det skulle vara på grund av graviditeten som kvinnan nekats provanställning. DO menar dock att "vår utredning visar att det är antagligt att det var graviditeten som var skälet till att kvinnan inte fick provanställningen och nu ligger bevisbördan hos arbetsgivaren".

Skattehöjning som tär på reserverna

Redan Anders Borg föreslog som finansminister att avdragsrätten för pensions-sparande skulle avskaffas. Nuvarande gräns på 12.000 kronor skulle sänkas till 2.400 kronor (200 kronor i månaden!) 2015 för att helt försvinna 2016. Magdalena Andersson ville gärna vara ännu värre och minskade siffran för 2015 till 1.800 kronor (150 kronor i månaden). Bägge ministrarna räknar de uteblivna avdragen som en budgetförstärkning. Men det är en mycket ihålig förstärkning. Den ger mer statsinkomster under åren då avdragen nekas, men den ger ju motsvarande minskade inkomster i den framtid när pensionerna betalas ut. För statskassan går det här jämnt ut om man räknar med att staten får samma avkastning på pengarna som pensions-spararna. I praktiken handlar det om att staten äter upp sina dolda reserver på framtida skatteintäkter. Ett ganska slösaktigt beteende, som inte rekommenderas en vanlig familj.

Det finns ett par finstilta kommentarer som kan göras. Den ena är att ett sänkt pensionsavdrag rimligen innebär ett minskat pensions-sparande. Fler konsumenter nu istället för att skaffa en buffert för framtiden. Och då blir det troligen stat eller kommun som får rycka in för att ge de som är obemedlade en rimlig levnadsstandard. Den andra är att det faktiskt finns en grupp som tjänat bra på pensionsavdragen (och där staten minskat skatteuttaget), nämligen de som haft inkomster strax över den så kallade brytpunkten och som fått pensioner under brytpunkten. Dessa personer har kunnat växla en 50-procentig skatt som yrkesarbetande mot en 30-procentig skatt som pensionär. Men växlingen gäller bara det belopp som ligger över brytpunkten och den totala affekten har varit begränsad. Brytpunkten ligger på 420.800 kronor (drygt 35.000 kronor i månaden) för 2014.

Tiggarna måste betala

Du möter alltfler rumänska (och ibland bulgariska) tiggare på gatorna. Har du möjligen funderat varför de är så välorganiserade och disciplinerade. De dyker upp vid åttatiden på morgonen och sprider ut sig över städerna, aldrig mer än en på samma plats. Och nästan aldrig några

Statsminister Löfven rådfrågar sin framtidsminister Kristina Persson, som berättat att hon i ett tidigare liv blev mördad som 19-åring på 1300-talet.

slagsmål om de bästa platserna. Dagens Nyheter har levererat det enkla svaret: Tiggarna betalar för sina platser. Det finns åtminstone i Stockholm och Göteborg mellanhänder som tar betalt för tiggarnas platser. Betalar de inte väntar repressalier, kanske nedbrända lägerplatser eller misshandel (som gärna kan skyllas på "rasister" i media). Enligt DN kan det kosta en tusenlapp i månaden att få sitta på en bra plats.

Hantlangarna som tar betalt för platsen är också ombud för de bussfirmor som transporterar tiggare till Sverige. Många mindre bussbolag i Rumänien ordnar resor till Sverige. De rekryterar resenärer i fattiga byar, som får resan på kredit och sedan måste betala av skulden i Sverige. En resa kan kosta 1200 kronor. Resenärerna inbillas att det är lätt att tjäna stora pengar i Sverige (i andra länder, till exempel Danmark och Nederländerna, är tiggeri förbjudet). De får dessutom informationen att de sociala myndigheterna i Sverige står för hemresan – och det är sant. När ordet sprider sig i en by att det inte var lättförtjänta pengar i Sverige är den marknaden körd för bussbolaget. Men det finns tusentals byar att bearbeta, så bussbolagen kan fortsätta att tjäna pengar på att lura fattiga rumäner till Sverige.

Undantagsvis kan det bli handgemäng om platserna. Nyligen utbröt slagsmål mellan fyra kvinnor i Gävle. Tre av kvinnorna ansåg att den fjärde kvinnan "knyckt" deras tiggarplass utanför Willy:s. Ett par män som tillhörde gruppen fanns i bakgrunden, men de ingrep inte. Den fjärde kvinnan berättade att de tre krävde att hon skulle lämna platsen och när hon inte gjorde det blev hon misshandlad. Polisen ingrep och anhöll en av de angripande kvinnorna, som vid visitation visade sig ha 53.000 kronor i svenska 500-lappar i behå. I polisförhört sa den fjärde kvinnan att tiggeriet är en organisation som bedrivs av maffian. Den anhållna kvinnan höll något med och menade att det fanns ett tjugotal personer som styrdes av några få personer. Tiggarna i Gävle kom från Bulgarien.

Svårt för friskolor

Att det skulle bli svårt för friskolorna efter vänstersegern i valet (Sverigedemokraterna har ingen säker ståndpunkt i frågan) var ganska klart. Men redan innan vänstern tagit över på allvar visade det

sig att den nya linje som Skolinspektionen tagit, utan egentligt politiskt mandat, gör det svårt för de friskolor som vill etablera sig. Sammanlagt 380 ansökningar om nya skolor har behandlats av Skolinspektionen. Bara 43, 33 grundskolor och tio gymnasier, har beviljats tillstånd att starta.

Svårt med yttrandefriheten för den som inte är vit

Vita kan ha nog så svårt med yttrandefriheten i Sverige. Den så kallade "åsiktskorridoren" är om än smal, så betydligt bredare än för den som kommer från fjärran land, eller ser ut som om han/hon gör det. Det finns ett gäng med utländsk bakgrund som vill smalna ner "åsiktskorridoren" ännu mer för dem som inte ser "svenska" ut. De mörkhyade förutsätts vara socialister på yttersta vänsterkanten och därtill rasister (med vita som föremål för illviljan). Lyckligtvis är det inte så illa. Det finns många vettiga invandrare och personer med utländsk bakgrund, en del har till och med nått toppositioner i det svenska samhället. Men det skulle de inte ha gjort enligt det nya gänget bakom den smala åsiktskorridoren. Kurdo Baksi, som stod på elfte plats på Miljöpartiets lista för riksdagsvalet i Stockholms län, skrev i Dagens Nyheter nedsättande om förra ministern Nyamko Sabuni som "regeringens perfekta alibi". Och Ida Ali-Lindqvist från Dala-Demokraten (där Göran Greider härjar mest) skrev om den moderate riksdagsledamoten (född i Iran) Hanif Bali: "Han som rasifierad verkar inte vilja, eller så inser han inte, att han faktiskt är ett offer för vitheten". Dagens Nyheter kommenterade: "Personer som inte ser sig som rasifierade offer blir alltså i stället reducerade till rasifierade offer som bara inte förstått. På så sätt förblir, med det cirkulära bevisets finess, idén om kollektivet intakt".

Vi kanske ska tillägga att ordet "rasifierad" är ett hittepå-ord skapat av personer som tycks sakna grundkänsla för svenska språket. Vad det betyder? Säg det, men det har uppenbarligen en rasistisk innebörd.

Vindkraftsfiasko

Vindkraftverken som växer upp som svampar ur jorden lever helt och fullt på subventioner ("elcertifikat", naturvänliga energislag som vattenkraft och kärnkraft

belastas med höga certifikatsavgifter, pengar som går till subventioner av exempelvis vindkraft och solkraft, utan att "passera" statskassan och räknas till den offentliga sektorn).

För att minska protesterna mot vindkraften på land försöker man allt oftare bygga vindkraftsparker till sjöss. Mycket dyrare, men färre närboende som kan störas av oväsen och förstörda naturupplevelser. Men det är inte problemfritt att bygga vindkraftverk till sjöss. Tekniken är dåligt beprövad för att tåla ett bistert havsklimat. Eller ens en stor insjö, när man gav sig på att bygga en vindkraftspark i Vänern. På Gässlingegrundet i Vänern byggde kommunalägda (Karlstad och Hammarö kommuner) Vindpark Vänern Kraft AB en stor vindkraftspark levererad av Winwind. Parken invigdes av prins Carl Philip. Winwind gick i konkurs 2012 och vindkraftverken gick sönder. Inget företag fanns som kunde göra några garantireparationer. Bland annat havererade fyra växellådor (på sammanlagt fem verk) under de första tre åren, växellådor som måste repareras långt från land. Vindkraftsbolaget krävde konkursboet på 86 miljoner kronor i skadestånd. Senare har det kokat ner i ett skadeståndskrav på 56 miljoner kronor! När garantierna inte kunde infrias har vindkraftsföretaget stämt försäkringsbolaget Trygg-Hansa, som inte velat betala för skadorna. Kommunerna har satsat 390 miljoner på projektet som dessutom fått statligt stöd med 20 miljoner kronor. Förlusterna är monumental.

Göran Persson säger ifrån

Förrföre statsministern Göran Persson gillar inte den nye statsministern Stefan Löfvens uppgörelse om "vinster i välfärden" med de två små extremistpartier som utgör regeringsunderlag i Riksdagen. Persson vill hålla vinstintresset borta från universitetssjukhusen och grundskolan (där han dock gärna ser stiftelser, föreningar och samfund som huvudmän). Men i övrigt bör det vara fritt fram. Särskilt irriterad är han över att frågan nu ska dras i långbänk till 2017. Det innebär ju i praktiken att de företag som redan finns inom sektorn inte kan satsa långsiktigt. Investerade pengar kan ju i stort sett konfiskeras om beslutet blir att förbjuda verksamheten. Persson är också emot det föreslagna kommunala vetot mot privata anordnare av välfärdstjänster.

UTLANDS-NYTT

Välståndet kommer till de fattiga länderna...

Sedan socialismen övergavs som utvecklingsmodell har den ekonomiska tillväxten satt fart i de fattiga länderna. Under 1960- och 1970-talen var det socialism som gällde – särskilt i de länder som fick svensk u-hjälp – fattigdom och misär förblev vad det en gång varit. Några få länder satsade på kapitalism, de länderna (Sydkorea, Taiwan med flera) tillhör idag industriländerna. Under 1980- och 1990-talen började många tänka om. Inte minst Kina, som kombinerade sin kommunistiska politiska diktatur med fria marknader. Och Indien, som avvecklade det gamla på brittiska Labour grundade fabianistiska ekonomiska systemet. För bägge blev det en explosiv ekonomisk utveckling.

Under de senaste femton åren har de fattiga länderna utvecklats mycket snabbare än de rika. Klyftan har krympt. Mellan 2000 och 2009 var tillväxten i de fattiga länderna i genomsnitt 7,6 procent per år, mer än 4 procentenheter högre än vad som var fallet i de rika länderna. På tio år mer än fördubblades levnadsstandarden i de fattiga länderna. Andelen fattiga (med definitionen mindre än 1,25 dollar om dagen att leva på) minskade från 30 procent av jordens befolkning till 10 procent enligt senast tillgängliga uppgifter. Om förslaget för de fattiga länderna kunde hålla sig vid 4,5 procentenheter skulle skillnaden mellan USA och de fattiga länderna vara utplånad på bara 30 år. Men så väl är det inte. Det är svårare att växa snabbt ju mindre klyftan till de rika länderna krymper. De fattiga ländernas försprång när det gäller tillväxt har sjunkit tillbaka under de senaste åren. Nu rör sig skillnaden om någon eller ett par procent. Med den takten kommer det att ta över hundra år att sluta klyftan mellan USA och de fattiga länderna. Tittar man på de länder som trots bättre vetande hårdnackat slår vakt om socialismen är det inte fråga om att sluta något gap till de rika länderna – det gap som finns ökar. Det gäller bland andra Zimbabwe och Venezuela, som hamnar alltmer på efterkälken. Bland de länder som utvecklats snabbt kan nämnas Ryssland, Rumänien,

Polen, Kina, Botswana, Indonesien och Indien, alla med en tillväxttakt minst fem procentenheter högre än den som gäller i de utvecklade länderna.

Konfucius-Institutet

Den kinesiska kommunistregimen satsar stora summor på att sprida kinesiskt kommunistiskt tänkande. Det sker till stor del under det missledande namnet Konfucius-institutet. Konfucius var en av det kejsrerliga Kinas främsta filosofer (551–479 f Kr), som sammanfattade och systematiserade det kinesiska samhällets hävdvunna värderingar. Konfucius var en man som förespråkade bildning och meritokrati. Alltså raka motsatsen till det kinesiska kommunistpartiet under Mao Tse-tung. Idag driver Kina 440 Konfucius-institut runt om i världen. I Sverige finns det (sedan 2005) ett Konfucius-institut vid Stockholms universitet. Det har väckt kritik att Universitetet låter beblanda sig med en propagandainstitution för den kinesiska regimen. Högste chef för Konfuciusinstituten är Kommunistpartiets propagandachef Liu Yunshan. Motsvarande organisationer för demokratiska länder, som British Council eller Goethe-Institutet är självständiga institutioner och inte kopplade till universiteten och på hemmaplan hör de naturligtvis inte till något viss politiskt parti. Den moderata riksdagsmannen Göran Lindblad, riksdagens främste antikommunist, tog vid ett par tillfällen förgäves upp Konfucius-institutets koppling till den kinesiska regimen. Lindblad förlorade efter diverse intrigerande i moderaterna i Göteborg 2010 sin riksdagsplats till imamen och islamisten Abdirisak Waberi. Waberi kandiderade inte i valet 2014.

På många universitet har Konfucius-instituten protesterat när Dalai Lama kommit för att tala och när Steven Levine vid University of Montana tidigare i år skrev till hundratals Konfucius-institut runt om i världen för att få dem att uppmärksamma tjugofemårsminnet av massakerna på Himmelska Fridens Torg var det inte ett enda institut som ställde upp.

Norge inför förbud mot tiggeri

Norge har följt bland andra Danmark,

Tyskland och Nederländerna i spåren och förbudet tiggeri. Den norska modellen bygger dock på att det är en kommunal angelägenhet att införa ett eventuellt förbud. Sedan tidigare har bland annat Trondheim haft anmälningsplikt, det vill säga bara den som anmält sig till en kommunal myndighet har rätt att tigga på gatorna. Den sedan i somras gällande lagen förbjuder allt tiggeri. Avsikten är att det kommunala förbudet ska kunna kompletteras med ett nationellt förbud senare – troligen nästa år. Eftersom möjligheten infördes nu i somras har det bara varit ett fåtal kommuner som har hunnit med lokala förbud.

Med förbud också i Norge (som tidigare i Danmark) kommer trycket att öka på Sverige, där det är fritt fram att tigga sedan ett femtiotal år tillbaka.

Splitråd miljardär

Miljardären Paul Allen, medgrundare till Microsoft, skänker mycket pengar till välgörenhet. Insatserna är ganska blandade. För en tid sedan skänkte han en halv miljon dollar till en anti-vapenorganisation i Microsofts hemstat Washington. För att kort tid efter satsa 2,5 miljoner dollar på att inköpa en tysk stridsvagn (Panzerkampfwagen IV) från Andra världskriget, stridsvagnen ska placeras på ett museum med inriktning på tyska pansarvapen från Andra världskriget.

(Guns.com Newsletter)

Venezuela igen

Vänsterns favoritland Venezuela slår nya bottenrekord. Oljeexporten svarar för 97 procent av Venezuelas exportinkomster. Men en del av oljeexporten betalas till det statliga oljebolaget med övervärderade bolívares, ett utmärkt läge för korruption och fiffel alltså. Inflationen är den högsta i världen, 60 procent. Detta sedan en annan vänsterfavorit, Robert Mugabe i Zimbabwe, tvingats överge den egna valutan helt och hållet. ”Pengar” i Zimbabwe är sydafrikanska rand, brittiska pund eller amerikanska dollar. Även om den allmänna inflationen är på 60 procent i Venezuela har matpriserna fördubblats. Det slår naturligtvis extra hårt mot de fattiga. En viktig orsak till den snabba matprisökningen är den socialistiska planhushållningen, som går ut på att hålla tillbaka bönderna till förmån för städernas fattiga befolkning. Resultatet blir att

livsmedelsproduktionen sjunker och allt mer måste importeras. Och importen ska betalas med en allt billigare olja. Under-skottet ökar och lösningen för regeringen är att trycka mer pengar. Penningmängden har fyrdubblats på två år.

Det är också svårt att få tag på mediciner. Apotekarnas organisation meddelade nyligen att sex av tio mediciner är omöjliga att få tag på. Det gäller så vitt skilda mediciner som motsvarigheten till Alvedon och dyra caner- och HIV-mediciner.

Redan på Hugo Chávez tid blev det statliga oljebolaget PDVSA (som äger 100 procent av svenska Nynäs Petroleum) ett redskap för regimen. 2003 sparkade Chávez de medarbetare i PDVSA som inte var politiskt pålitliga. Oljeexperter fick bra jobb utomlands, medan medlemmar i Chávez socialistparti utan kompetens tog över ledningen för bolaget. Resultatet lät inte vänta på sig. Medan duktiga venezolaner nu arbetar i Kanada, USA, Mexiko, Persiska Viken, Malyasia och Kazachstan så ökar problemen i PDVSA. Antalet olyckor med invalidiserande utgång ökade från 1,8 per miljon arbetstimmar 2002, till 6,2 idag. Mexikanska oljebolaget Pemex har en siffra som är på 0,6. Grannlandet Colombia (som har drivit en markerat kapitalistisk politik) har fått ta emot många oljearbetare från Venezuela. En bit in på 2000-talet var Colombias oljeproduktion en halv miljon fat per dag. Idag är den 1 miljon fat. Venezuelas produktion ligger kvar på cirka 1 miljon fat om dagen, trots att det skulle finnas tekniska möjligheter att mångdubbla utvinningen. Om politikererna höll sina fingrar borta från det stat-

liga oljebolaget.

Apple Daily

Sedan länge var Hongkong-borna utlovade fria val till 2017. När 2017 närmar sig visar det sig att Kommunist-Kinas uppfattning om fria val är val mellan kandidater som godkänts av det kinesiska kommunistpartiet. Hongkong-borna protesterar.

Parallellt med demokratiprotesterna i Hongkong pågår en förtvivlad kamp för att bevara det fria ordet. Hongkong under britererna hade inte demokrati i meningen fria val och majoritetsstyre, det var London som bestämde. Men Hongkong hade demokrati i meningen fria media. Det har under åren med Peking som överrock blivit sämre med det.

Ägandet i viktiga media har övergått i Peking-vänliga personers hand. Journalisterna känner sig alltmer pressade. 79 procent säger att självcensuren ökat under de senaste tio åren. I samband med demokratiprotesterna har de flesta medierna i Hongkong varit försiktiga med sin bevakning. Aktivisterna har själva fått stå för informationsspridningen, vilket varit möjligt eftersom nätet är fritt i Hongkong, i motsats till fastlands-Kina. Det finns dock ett undantag från medias följsamhet mot Peking, det undantaget heter *Apple Daily*. *Apple Daily* för kampen för riktig demokrati vid valet 2017. Vilket kostat dem mycket. Stora annonsörer som vill hålla sig väl med Peking har slutat annonsera i *Apple Daily*, som nu är nästan helt utan annonser, traditionellt en av tidningarnas viktigaste in-

komstkällor, i Sverige ofta dubbelt så stor som lösnummerförsäljning och prenumerationer tillsammans. När de tre största bankerna i Hongkong slutade annonsera i *Apple Daily* förra hösten fick tidningens utgivare Mark Simon veta att det var Pekings ”förbindelsekontor” i Hongkong som sagt åt bankerna att sluta annonsera i *Apple Daily*.

Länge har Hongkongs största engelskspråkiga tidning *South China Morning Post* varit en av de viktigaste oberoende källorna till information om vad som händer i det kommunistiska Kina. Tidningen har nu tvingats anställa ett antal chefer med bakgrund från Kommunist-Kina, chefer som stoppar eller tonar ned de oberoende journalisternas rapportering.

Kommunismens moraliska bankrutt

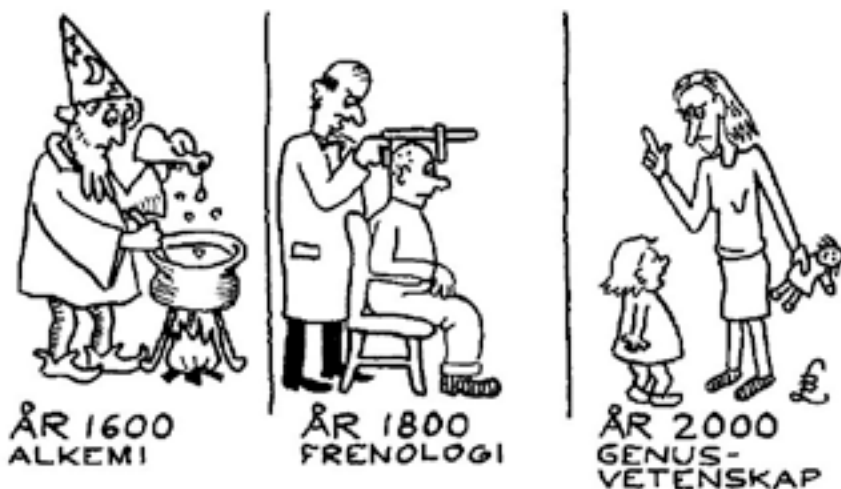
Att kommunismen som ekonomiskt system är bankrutt är allom bekant. Ny forskning i Tyskland visar att systemet också moraliskt är bankrutt. Tre forskare vid Universitetet i München gjorde förra året en studie om berlinare var beredda att ljuga för personlig vinning. Deltagarna fick vara med i ett tärningsspel där det var möjligt att ljuga för att tjäna pengar. Vinst i tärningsspelet gav 6 euro. Deltagarna skulle skriva ned den övre eller undre sidan av tärningen på ett papper och när de sedan tillfrågades vad de slagit visade det sig att personer med östtysk bakgrund hade dubbelt så hög tendens att fuskas, genom att säga att de slagit den siffra som i själva verket låg på motsatt sida av tärningen. Det visade sig också att ju längre tid speldeltagarna hade tillbringat i Öst-Berlin, desto större var sannolikheten att de fuskade. Kapitalismen i Väst odlade däremot ärlighet.

(University of Munich Discussion Paper in Economics No 2014-26)

Invandring som vinst eller förlust

University of California har gjort en studie (Giovanni Peri m fl) om ”ursprungsinvanorna tjänade eller förlorade ekonomiskt på invandring. Forskarna tittade på tjugo rika länder och i ett land som USA blev det plus för invandringen. Länder med mer generösa offentliga välfärdsystem gav däremot ett minus. Studien nämner Österrike, Belgien, Tyskland, Luxemburg, Nederländerna, Sverige och Schweiz som typiska ”minusländer”.

VIDSKEPELSENS ANSIKTEN

Vad kostar invandringen?

2013 kom 121 000 personer som invandrare till Sverige. Det är fler än antalet födda (114 000). Frågan om vad det kostar att ta hand om alla som flyttar hit har ofta varit tabu. Contra reder ut detta och konstaterar att det netto kostar omkring 20.000 kronor per svensk i arbetsför ålder att betala invandringens kostnader.

När Fredrik Reinfeldt höll sitt tal om att ”öppna våra hjärtan” i somras medgav han för första gången att invandringen kostar pengar. Men bara kortsiktigt, enligt hans uppfattning. På lång sikt tjänar Sverige på invandringen. Enligt Reinfeldt och enligt de många invandringsförespråkare som kritiserade Reinfeldt för att han gick Sverigedemokraternas ärenden genom att medge att invandring kostar pengar.

Tyvärr har invandringens kostnader under många år varit tabu. Det har varit OK att tala om sjukvårdens kostnader, om prioriteringar som måste göras när det dyker upp nya mediciner som kostar miljoner för att förlänga livet några månader. Har vi verkligen råd att satsa obegränsade resurser på människor som ändå kommer att dö inom kort? Den frågan är inte tabu. Att diskutera invandringens kostnader eller vinster har hittills för det mesta varit tabu.

Så kan det inte få vara. Alla viktiga beslut i samhället måste bygga på tillgång till fullständig information för medborgarna och till fullständig information hör självklart en uppfattning om vad en viss politik kostar.

Invandringens kostnader

– i propagandans tjänst

Det görs ofta förenklade försök att bedöma invandringens kostnader, men eftersom frågeställningen som sådan är tabubelagd blir det ofta förenklade resonemang med våldsamt överdrivna – eller underdrivna – kostnader.

Genom att räkna alla kostnader som invandrarna förorsakar det svenska samhället kommer man snabbt upp i hundratal miljarder per år. Lars Jansson har i boken *Mångkultur eller välfärd* kommit fram till kostnader för invandringen på 267 miljarder kronor. Vartill han plussar på osannolika 100 miljarder ytterligare i

undanträngningskostnader (att i Sverige boende missar de jobb som invandrarna får). Visst kostar det med sjukvård, socialbidrag och pensioner för invandrare. Men det är fel att bara räkna kostnaderna. Alla invandrare som arbetar och betalar skatt bidrar ju till plussidan – för att få en riktig uppfattning om nettokostnaden måste man räkna på både kostnader och intäkter.

Det finns också en hel del personer (inte minst de som kritiskt kommenterade Reinfeldts tal) som menar att invandringen ger plus, eftersom den tillför

geza.molnar@contra.nu

landet produktiv arbetskraft.

Den mest positiva seriösa beräkningen vi hittat visar dock på minus. Den kommer från OECD, där kostnaden uppskattas till 17 miljarder kronor per år. Det är också att göra det för enkelt för sig. Visst bidrar skattebetalande invandrare till samhällets finansiering, men det måste ju sättas i relation till vilka kostnader de förorsakar.

Politiska beslut borde föregås av kalkyler

Det är fullt möjligt att försöka räkna fram nettosiffror. Det har gjorts i anmärkningsvärt liten utsträckning. Ändringar i politiken genomförs utan att det sker någon grundläggande analys av vad en åtgärd kommer att kosta. Ändringarna görs av helt andra skäl – utan att se på konsekvenserna. Anhöriginvandring underlättas – eller försvåras – utan att beslutsfattarna vet vad det kostar. Samma gäller arbetskraftsinvandring, där LO försöker skruva åt reglerna för att minska lönekonkurrensen, medan Svenskt Näringsliv försöker öppna upp så mycket som möjligt för att underlätta företagens rekrytering av ar-

betskraft (gärna till lägre löner).

Om man ser till de politiska partiernas kopplingar till intresseorganisationerna är det inte att förvåna att Alliansregeringen har skruvat åt när det gäller anhöriginvandring, medan man lättat upp när det gäller arbetskraftsinvandring. Med tanke på den tredje stora intressegruppen i sammanhanget, invandringsindustrin, så är det inte heller att förvåna att lättningen på arbetskraftsinvandringssidan kunde genomföras, men att byråkratin satte käppar i hjulen för skärpningen av anhöriginvandringen.

Ekonomiska garantier för anhörigas uppehälle – ett stort skämt

Alliansregeringen genomförde 2010 regler som i princip innebar att anhöriginvandring bara skulle tillåtas när den som redan var i Sverige hade en fast förankring i det svenska samhället med arbete och bostad och kunde visa att de klarade av den anhörige invandrarens försörjning. Men i praktiken blev det så att det fanns gummiparagrafer som invandringsindustrin kunde använda för att göra begränsningarna i praktiken meningslösa

Bara 1 procent av anhöriginvandringen 2011 och 2012 uppfyllde de nya kraven. Resten – cirka 30 000 personer per år – släpptes in efter olika gummiparagrafer. Under 2013 sjönk siffran på de som uppfyllde försörjningskriteriet ytterligare. Enligt en artikel i Svenska Dagbladet av moderaterna Gunnar Axén och Mikael Cederbratt hade 53 personer släppts in med uppfyllande av försörjningsregeln första halvåret 2013, samtidigt som 15000 andra anhöriga fick uppehållstillstånd. I år uppskattas 0,35 procent av de inflyttade anhöriga få uppehållstillstånd enligt reglerna om garanterad försörjning från en i Sverige etablerad anhörig.

Det kan noteras att Danmark infört restriktioner på riktigt. Bland annat accepterar man inte giftermål med personer från det ursprungliga hemlandet som grund för anhöriginvandring om någon av kontrahenterna är under 24 år. I Sverige är det dock fritt fram, vilket gör att det i Malmö formellt bor en hel mängd invandrare till Danmark som går runt de danska bestämmelserna, men lever gott på att de svenska bestämmelserna är anorlunda.

Seriösa kostnadsberäkningar

När det gäller seriösa analyser av kostnaderna har det under senare år varit en källa som de flesta vänt sig till, professor Jan Ekberg vid Linnéuniversitetet i Växjö. Han skrev en doktorsavhandling om inkomsteffekterna av invandringen redan 1981 och har sedan gjort en rad studier i närliggande frågor. Men han är numera pensionerad och det saknas därmed personer som sysslar med frågan på akademisk nivå. De senaste skrifterna av Ekberg kom 2011. Och den senaste större rapporten gjordes för ESO (Expertgruppen för Studier i Offentlig ekonomi, som lyder under Finansdepartementet) 2009. Där drog Ekberg slutsatsen att invandringen kostar det svenska samhället 1,5–2 procent av BNP. Den siffran kom fram genom att hänsyn togs till inte bara skatteinkomster från och direkt ekonomiskt stöd till invandrarna, utan också till invandrares överkonsumtion av sam-

hällstjänster som arbetsmarknadsåtgärder och språkundervisning. För att se till den mest uppenbara, sysselsättningen i åldrarna 20–64 år, är den 51 procent hos utomeuropeiska invandrare, medan den är 84 procent för svenskar!

Jan Tullberg, som är docent i företags ekonomi från Handelshögskolan i Stockholm, kritiserade Ekbergs beräkningar i en artikel i *Ekonomisk Debatt* nummer 1 2011. Han menade att man också måste ta hänsyn till andra samhällskostnader där invandrarna är överrepresenterade, som skolkostnader och kostnader för rättsväsendet. I bägge fallen ligger kostnaderna för invandrare långt över kostnaderna för svenskar. Därtill kom att Ekberg räknade kostnaderna för försörjning av äldre och yngre (skolbarn och pensionärer) i förhållande till befolkningens nuvarande fördelning, med en låg andel pensionärer bland invandrarna. Tullberg menade att man måste ta hänsyn till att invandrarna också blir äldre och att de på sikt kommer att få en lika stor ”tärande” grupp i form av pensionärer som de infödda svenskarna. Med de justeringarna kommer Jan Tullberg fram till att invandringen belastar Sverige med 3,0 procent av BNP. Sveriges BNP är 3.800 miljarder och 1,5 eller 3 procent utgör därmed 55 till 115 miljarder kronor – eller mellan 10.000 och 21.000 kronor per person i åldrarna 20–64 år, räknat på dem som är bosatta i Sverige. Räknat per invandrare blir siffrorna ungefär fem gånger så höga.

Jan Tullberg har i år utvecklat analysen av invandringens ekonomi i boken *Låsningen* (Lykeion Förlag). Även här utgår han från Jan Ekbergs beräkningar, men kritiserar fler punkter. Han redovisar också fakta som ligger bakom beräkningarna. Socialbidrag (som numera kallas försörjningsstöd) utgår med 60 procent till invandrare, trots att de utgör 21 procent av befolkningen i arbetsför ålder. Omräknat per person får invandrare i genomsnitt 8,6 gånger så mycket socialbidrag som svenskar. I skolorna tillförs ett särskilt tillägg, ”socioekonomiskt” stöd, beroende på elevernas sociala bakgrund. I en invandrantät skola kan den totala kostnaden bli dubbelt så hög som i en svensk skola. Det socioekonomiska tillägget uppges i en artikel av Ulrika By i *Dagens Nyheter* variera mellan 2.000 och 50.000 kronor per elev för olika skolor.

Invandringsindustrin

Vi nämnde ovan invandringsindustrin och det är ett begrepp som vi måste ta på allvar. I många glesbygdskommuner har flyktinförläggningar blivit en ganska betydande försörjningsinrättning för svenskar som får jobb på förläggningen, mataffärer som säljer mat, snickare som jobbar med lokalerna och så vidare. Det har blivit en räddningsplanka för avfolkningkommuner. Det finns dock en hake, efter tre år slutar de statliga bidragen och då har kommunen istället ett antal nya invånare som ska ha jobb. Jobb som skapades artificiellt genom att hålla igång flyktinförläggningarna, men de uppdragen är ju redan fyllda av svenskar som valde att inte flytta till storstaden. Resultatet blir oftast att invandrarna flyttar vidare, men i storstäderna är som bekant bostadssituationen prekär.

Bert Karlsson, ”Skara-Bert”, en av männen bakom Ny Demokrati, är den som gett invandringsindustrin ett ansikte. Anledningen är bara delvis att han är verbal och gärna berättar om vad han sysslar med för media. Det blir en extra poäng att koppla ihop en man som tjänar miljoner på flyktinförläggningar med det parti som fortfarande ibland kallas invandringsfientligt, trots att Ny Demokratiska kritiska synpunkter på invandringspolitiken i stort sett helt har anammats av alla partier och resulterat i åtgärder från efterföljande socialdemokratiska och borgerliga regeringar. Bara Migrationsverket

Invandringsindustrin kan tjäna bra på med pengar på stor invandring. Gamla nedlagda hotell eller hotell som vill fylla igen lågsäsongen har en bra födkrok. Här Vida Vättern som får 70 extra bäddar sålda varje natt denna vintersäsong. Migrationsverket (skattebetalarna) betalar.

har 4 300 anställda och redovisade för 2013 verkets asylkostnader till 7,1 miljarder kronor.

Utöver Migrationsverkets egna anställda sysselsätts tusentals personer i kringtjänster som tolkar eller de som arbetar i Bert Karlssons och andras anläggningar. Hanteringen av en asylansökan tar i genomsnitt 414 dagar! Under den tiden kostar den asylsökande 166.000 kronor (siffrorna är hämtade från Migrationsverkets årsredovisning för 2012).

En stor del av förklaringen till de långa handläggningstiderna är att 91 procent av de asylsökande saknar legitimationshandlingar. Flyktingsmugglare vet nämligen att chansen att få godkänt som flykting är större ju längre tid det tar att hantera ett ärende och om identiteten är oklar tar det alltid längre tid. Men viktigare än så är att det med falsk identitet går att sätta ihop en historia som underlättar för att få godkänt. Alla som gått ombord på ett flygplan under de senaste tio åren vet att det inte går att komma ombord utan att identifiera sig. Ändå saknar de som kommer och söker asyl på våra flygplatser identitetshandlingar. De har spolats ned på toaletten på flygplatsen, efter landning.

Advokater, poliser, lärare, "lotsar"...

Till invandringsindustrin hör de många advokater som försörjer sig på att driva asylmål genom tre instanser (det kan bli en fjärde med Europadomstolen). Räkningen betalas av de svenska skattebetalarna. Skulle måltillströmningen svikta kan man köra en vända till, det går nämligen att göra en ny ansökan med nytillkomna skäl, och så kan man beta av instanserna en gång till.

För dem som fått avslag tillkommer en ny födkrok, nämligen avvísningar och försök att stoppa dem. Polisen lyckas bara i knappt hälften av sina avvísningsärenden (7 000 av 15 000 på ett år). Men även 7 000 fall ger en icke föraktlig sysselsättning åt poliskåren, som därmed förhindras att beivra "riktiga" brott. Men ibland bryr sig polisen inte ens om att åka till de flyktingsförläggningar där de vet att asylsökande som fått avslag finns.

För dem som fått uppehållstillstånd finns nästa steg i försörjningskedjan. Etableringslotsar, personer som ska hjälpa invandrare in på arbetsmarknaden. Framgångarna är inte särskilt stora. TCO har

hävdad att bara fyra procent av de som fått en "lots" hamnar i arbete. Lotsarnas egna intresseföreträdare menar siffran är omkring 25 procent. För innevarande år finns 4,3 miljarder avdelade för olika slag av etableringsstöd.

Arbetskraftsinvandrare som inte tjänat ett öre...

Nu är det ju inte bara fråga om flyktingar och asylsökande. Flyktingar var faktiskt bara 20 procent av invandringen till Sverige. Arbetskraftsinvandringen (19 000) är mindre än flyktinginvandringen (29000). Anhöriginvandringen är 40 000, uppehållstillstånd för studenter uppgick till 8000 och 26 000 EU-medborgare flyttade hit (utan den övriga byråkratin).

Arbetskraftsinvandringen underlättades genom en överenskommelse mellan Alliansen och Miljöpartiet efter valet 2010. Efter regeringsskiftet hösten 2014 har även Socialdemokraterna anslutit sig till överenskommelsen, som i princip innebär fri invandring för den som skaffat ett jobb i Sverige (däremot är det stopp för den som vill invandra till Sverige för att leta efter ett jobb här, sa-

ken ska vara fixad innan man flyttar till Sverige). Det handlar om mellan 15 000 och 20 000 personer per år som utgör arbetskraftsinvandrare (vartill kommer 10000 anhöriga som flyttar med). Två av tre arbetskraftsinvandrare är lågkvalificerade och de rekryteras till exempelvis restaurangnäringen, där det till och med varit så att skenanställningar sålts till hugade immigranter, som vill komma runt restriktionerna. Ett visum till Sverige gäller ju i hela EU. En av sex arbetskraftsinvandrare visar ingen inkomst alls efter ett år i Sverige. Många andra har låga inkomster. Den arbetskraftsinvandring som staten varit ute efter, högkvalificerad arbetskraft, utgör ungefär 15 procent av arbetskraftsinvandringen. Det är ofta personer som arbetar i internationella företag och efter några år flyttar vidare till ett annat land. Det förtjänar att påpekas att det för EU-medborgare är fritt fram att invandra hit utan visum eller tillstånd. Har man ett jobb är det bara att flytta hit, siffrorna redovisar personer som kommer från andra länder än medlemmarna i EU.

BREV TILL CONTRA

Om insemination

Fyra av riksdagens partier står bakom en ny lag som ger ensamstående kvinnor rätt att skaffa egna barn via spermabanker med hjälp av insemination. Ytterst ogenomtänkt och olyckligt för barnen!

I dag finns en omfattande social-psykologisk och evolutionspsykologisk forskning som bekräftar barns behov av båda sina föräldrar.

Forskarna Richerson & Boyd belade detta faktum redan år 2005 i sin bok *Not by genes alone. How Culture Transformed Human Evolution*.

Här framgår tydligt att inskränkning av barns rätt till båda föräldrarna leder till social och kulturell missanpassning.

Frånvaron av traditionsöverföring ("nonparental transmission") i vårt mo-

derna samhälle har fått genomgripande effekter. Överföringarna från andra källor än föräldrarna, huvudsakligen från generationskamrater och massmedia, leder till att kulturell information laddas med dåligt anpassade idéer ("maladaptive ideas").

Detta är tydligen något som undgått politikerna i de fyra partierna.

Ett effektivare sätt att ta död på den aktuella debatten om den så oändligt viktiga papparollen är svårt att finna.

Att i dagsläget ytterligare begränsa barns möjligheter till traditionsöverföring via en mamma och pappa genom anonyma spermabanker för aparta damer är att lägga lök på laxen. *Stig G Daun*

Ryska elitförband tillbaka

Under 1990-talet och 2000-talets början rasade den ryska krigsmakten ihop. Sedan några år pågår istället en intensiv upprustning och det märks i samband med konflikter kring länder som Georgien och Ukraina. Också de ryska elitförbanden rustas upp, trots att de aldrig var i så dåligt skick som de reguljära förbanden.

I Ukraina har under det senaste halvåret ryska trupper spelat en viktig roll. När ryssarna överlätit krigsföringen åt ukrainska separatister har den ukrainska armén fått övertaget, varefter ryssarna har skickat in sitt eget folk, för att under sken att vara lokalbefolkning visa vad de går för. Och framgångarna har inte låtit vänta på sig. Även om man kan utgå från att det inte var avsikten att skjuta ned ett malaysiskt passagerarflygplan, så har mycket av den övriga krigsföringen visat vad ryssarna kan göra. Och den oförmåga som lokala upprorsmän har. Vi kan också konstatera att den ukrainska armén ligger någonstans mitt emellan i kvalitet. Helt överlägsen separatisterna, men helt underlägsen de ryska förbanden.

Nu har det inte varit de sedvanliga elitförbanden som tjänstgjort i Ukraina under egen flagg. Men väl manskap från dem, som föregivande att de ingår i de lokala upprorsstyrkorna har fått ta hand om merparten av de svåra uppgifterna.

Elitförband från 1921

De ryska elitförbanden har en lång historia, från tiden närmast efter Första världskriget. En av den nya sovjetregimens första stora utmaningar var matrosupproret i Kronstadt 1921. Matroserna på Kronstadt (en ö i Finska viken strax utanför Sankt Petersburg) hade gjort sig berömda för insatserna i samband med Lenins statskupp 1917. Det var därför extra genant för kommunistledningen att just den här gruppen gjorde uppror mot den nya regimen. Det var i samband med Kronstadtupproret som de första sovjetiska specialförbanden gjorde entré på scenen. Det handlade dels om Tjekan, säkerhetstjänsten, grundad av polacken Felix Dzerzjinskij, den organisation som idag har sin efterföljare FSB, efter att under mellantiden ha gått under förkortningar som NKVD och KGB. Det handlade också om Osnaz, en militär organisation som enbart bestod av medlemmar i kommunistpartiet. Osnaz är idag mer känt under dagens beteckning Spetsnaz, de elitför-

band som genom åren genomfört många uppdrag bakom fiendens linjer och som även under den ryska militärens djupaste förfallperiod under 1990-talets slut och 2000-talets början hölls i någorlunda gott skick. ”Spetsnaz är de enda sovjetiska trupperna som kan tänka självständigt och fatta snabba beslut”, sa en av de som borde veta, Abdul Haq en afghansk motståndsledare som kämpade mot Sovjet i

geza.molnar@contra.nu

samband med den sovjetiska ockupationen av Afghanistan. Spetsnaz är ett samlingsnamn för elitförband under FSB likväl som under den militära underrättelsetjänsten GRU. GRU var den organisation som bland andra hade Stig Wennerström och Stig Bergling i sin sold.

Miniutbåtar i Sverige

Det var inom de sovjetiska elitförbanden som det fanns en rad mini-ubåtar som vid olika tillfällen besökte svenska kustom-

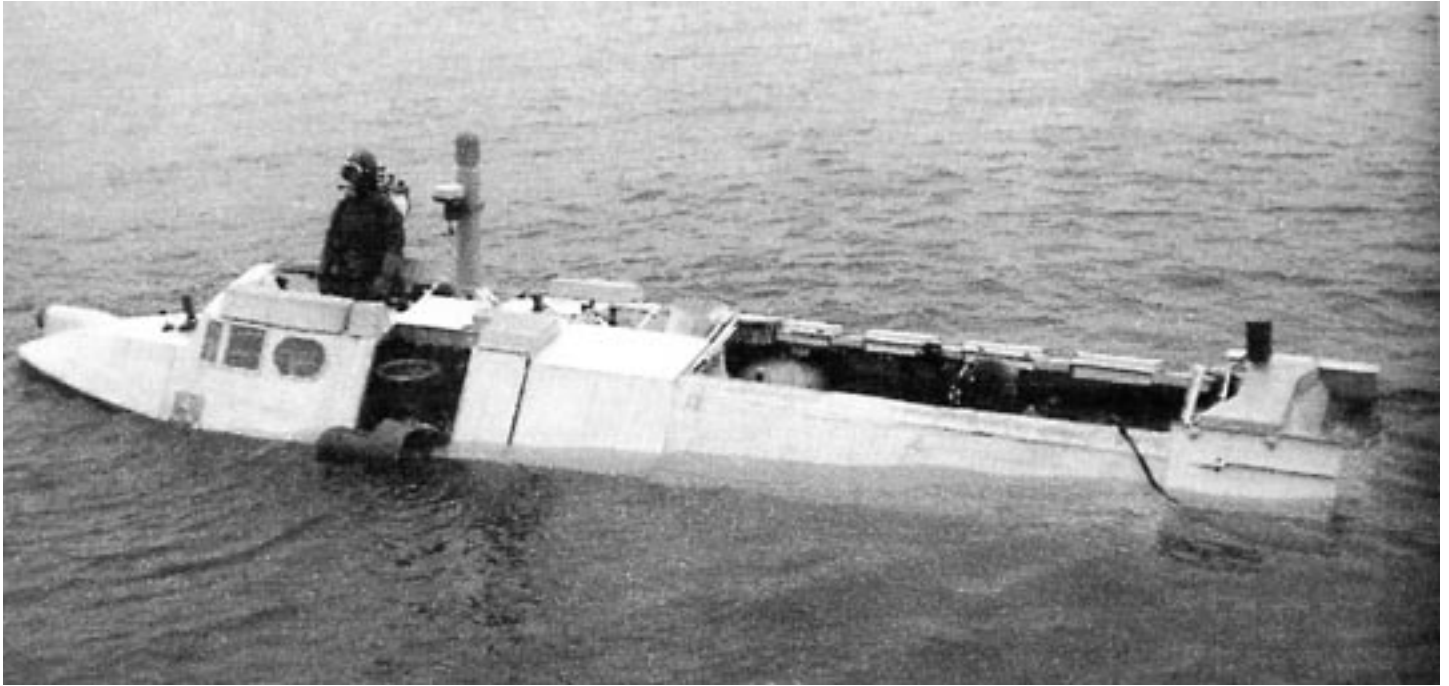
råden och som jagades av den svenska marinen.

Den svenske dykaren Yngve Gottlow berättar om operationer vid den svenska Östersjökusten på 1960-talet. På den gotländska ostkusten kunde Gottlow konstatera att en mina i en svensk minlinje saknades, på botten fanns avtryck efter minan samt avklippta kablar, som använts för att hålla minan på plats. Gottlow rapporterade detta till sina överordnade men fick sedan veta att mätningar visade att minan visst fanns där. Han försökte senare rapportera saken vid Marinstaben i Stockholm, utan att lyckas. Gottlow deltog vid ett annat tillfälle vid provavskjutningar av svenska torpeder. Det hände att dessa försvann. Vid ett tillfälle kunde en försvunnen torped ”pingas in”. Den försågs med fyra bojar för bärgning dagen därpå. Dagen därpå var alla fyra bojarna borta, liksom torpeden, som inte längre sände några signaler. Det här var innan den stora vågen av ubåtskränkningar mot den svenska kusten. Miniubåtar började kränka svenska vatten på 1970-talet. Diplomaten Arkadij Sjevjtjenko, som hoppade av till USA 1978, skrev memoarer, som till och med kom ut på svenska 1985, *Att bryta med Moskva*. Sjevjtjenko hävdar i boken att operationerna i de svenska vattnen var till för att kunna gömma sovjetiska kärnvapenladdade ubåtar i den svenska skärgården i samband med ett eventuellt tredje världskrig. Man rekognoserade helt enkelt terrängen.

Beträffande kontroll av hur den svenska terrängen ser ut fanns det sovjetiska kartor över viktiga delar av Sverige, till exempel hamnstäder och garnisonsstäder. En del kartor hade mer detaljerad information än motsvarande svenska kartor. Uppenbart var att ryssarna gjort egna mätningar på plats i Helsingborg. Och i Boden hävdar en tidigare kartansvarig officer i Norrland att de ryska kartorna när det gäller både höjdkurvor och djupkurvor var bättre än de svenska. Kartan över Helsingborg kom så sent som 1993.

En rysk militärkarta över Boden.

Den ryska miniubåten Triton-NN, som är under utveckling. Den ska kunna ta sig fram omärkligt under ytan men också kunna gå till anfall i övervattensläge i 30 knops fart.

Grodman på Vaddö 1986

En svensk officer som genomgick utbildning på Vaddö i Roslagen så sent som 1986 berättar att han när han skulle ta ett dopp i havet efter att ha badat bastu fick syn på en rörelse i havet alldeles vid bryggan där han skulle hoppa i. Upp ur havet kom en grodman som såg sig om och fick syn på den svenske officeren. Efter en stund valde grodmannen att retirera, han lyfte handen till hälsning och hoppade tillbaka i havet och simmade österut. Den svenske officeren rusade (naken) tillbaka till sina kamrater på mässen och berättade vad som hänt. Efter en tid anlände såväl helikoptrar som båtar. Fotsår efter grodmannen säkrades och den syrgasutrustning som officeren sett uppgavs svara mot sovjetiska modeller. Officeren belades med tystnadsplikt, men anser 27 år senare att den inte längre gäller, eftersom Sovjetunionen inte längre existerar.

Ryska minubåtsprojekt

Det drivs även idag flera miniubåtsprojekt, bland annat ett med beteckningen Triton-NN. Triton-NN är tänkt att kunna rycka fram i undervattensläge för att gå till anfall nästan som en motortorpedbåt i övervattensläge. Till satsningen på miniubåtar hör dykardräkter, andningsapparater, vapen för undervattensbruk, minteknik och mycket annat. Under sovjettidens slut skedde mycket av arbetet i

Leipaja i Lettland, men idag är verksamheten flyttad till Parusnoje nära Kalininograd, Kronstadt utanför Sankt Petersburg och i Ladoga. Alla anläggningarna ligger i närheten av Sverige.

Putin satsar på upprustning

Vladimir Putin har inte själv tillhört elitförbanden, men hans far var aktiv i en NKVD-bataljon som jagade tyska spioner och specialförband på områden som kontrollerades av Sovjet.

Specialförbanden har därför legat Vladimir Putin varmt om hjärtat ända sedan han tog makten över Ryssland. Han tog makten över ett Ryssland där hela armén var i förfall och en av hans viktigaste uppgifter blev därför att försöka återupprätta den styrka som Sovjetunionen en gång hade haft. Det gick trögt i början, inte minst beroende på en svag ekonomi. Men högre oljepriser och en allt stramare kontroll över landet gjorde att de gamla elitförbanden åter vässades till.

De viktigaste elitförbanden tillhör FSB, vars Alfa-enhet varit inblandad i ett stort antal skarpa operationer. För det mesta i Ryssland.

En av de hårdaste delarna av Spetsnaz kallas V (tidigare Vympel) och driver "specialoperationer". V består till en inte obetydlig del av idrottsmän på näst intill elitnivå.

En annan elitenhet, VDV, deltog 1999 i

Kosova i gemensamma operationer med västmakterna. Men tilliten mellan de två sidorna var så där. När ryssarna marscherade in blev det kapplöpning om att besätta flygfältet i Pristina. VDV kom före brittiska styrkor och det sågs som en seger för VDV. President Clinton hade bara några timmar innan loppet mot flygplatsen uttalat att det inte var några problem att ha med ryssarna i Kosova.

Ryssarna rustar upp snabbt. Fram till 2016 ska 50 ryska örlogsfartyg levereras samt 80 stödfartyg. Fram till 2020 ska 1000 helikoptrar levereras till den ryska krigsmakten, liksom 600 flygplan. Därutöver kommer 100 ryska militära satelliter att skjutas upp fram till 2020. Svenska myndigheter har utökat beställningen av Gripen-plan med tio och räknar även med några ubåtsleveranser. Annars är det ganska tomt i de svenska vapenförråden. De som finns kvar. En inte föraktlig del av försvarsbudgeten har under senare år gått åt till att jämna vapenförråd med marken och fylla utsprängda berggrum med cement.

Förra året utgavs en rikt illustrerad bok om de ryska elitförbanden med Joakim von Braun och Lars Gyllenhaal som författare. Boken med titeln *Ryska elitförband* utgavs av Fischer & Co och har tjänat som underlag till den här artikeln. 📖

Sweet Home Alabama

Det är i år 40 år sedan låten Sweet Home Alabama lanserades. Den är en av de mest kända sångerna inom den genré som kallas sydstatsrock. Lagom till jubiléet har delstaten Kalifornien förbjudit statliga myndigheter att sälja och flagga med Sydstatsflaggan. (Även om Kalifornien ligger i söder tillhörde staten aldrig Konfederationen, "Sydstaterna")

Gruppen Lynyrd Skynyrd var ett sju-mannaband med en kärna av några före detta klasspolare. Bandnamnet tog de från ett sätt att uttala namnet på deras gymplärare Leonard Skinner. Första LP-skivan (1973) hette "Lynyrd Skynyrd (uttalat 'lëh-'nérd 'skin-'nérd)". På svenska blir det "lenerd skinnerd". Låten Sweet Home Alabama kom på singel 1974 och fanns med på deras andra LP samma år. Låttexten är ett ironiskt svar på två sånger som Neil Young skrev med kritik av rasismen i sydstaterna: Southern Man och Alabama.

LS:s sångare Ronnie Van Zant dog i en flygkrasch 1977 och bandet lades ner. Men det återuppstod senare med Ronnies yngre bror som ny sångare. Genom åren har sju-mannabandet haft totalt 31 medlemmar.

Många tror att Neil Young och Lynyrd Skynyrd tyckte illa om varandra, men så var det inte. Ronnie bar ibland offentligt på scenen en t-shirt med en bild på sin idol Neil Young, och Young bar ibland på sina konserter en t-shirt med reklam för LS. Det var mycket glädje och ironi kring det hela, och ömsesidig beundran. Neil Young skrev tre låtar för Lynyrd Skynyrd, men det blev inte så att LS använde dem.

Skivbolaget MCA (som var från Nord-

staterna) krävde att bandet alltid skulle ha sydstatsflaggan i bakgrunden på konserter. Bandmedlemmarna hade motstridiga känslor inför det, eftersom de tyckte det

Filip Björner
filip.bjorner@contra.nu

var pinsamt när en och annan enskild rasist dök upp någonstans och hyllade dem med en egen sydstatsflagga.

Guvernören George Wallace gillade Sweet Home Alabama, och lär ha lyss-

nat på den ofta, trots att LS efter raden "In Birmingham they love the Gov'nor" sjöng "Boo, boo, boo!".

Den sista raden "Yea, yea Montgomery's got the answer" lär vara en nyckelmening som enligt några bandmedlemmar anspelar på en marsch från Selma till Montgomery under ledning av Martin Luther King. Alltså är Sweet Home Alabama knappast en rasistisk trudelutt, utan ett budskap om att Södern är bättre än vad somliga tror. ✍

Big wheels keep on turning
Carry me home to see my kin
Singing songs about the Southland
I miss 'ole' 'bamy once again
And I think it's a sin, yes

Well I heard Mister Young sing about her
Well I heard ole Neil put her down
Well, I hope Neil Young will remember
A southern man don't need him around
anyhow
Sweet home Alabama
Where the skies are so blue
Sweet home Alabama
Lord, I'm coming home to you

In Birmingham they love the Gov'nor
(boo, boo, boo!)
Now we all did what we could do
Now Watergate does not bother me
Does your conscience bother you?
Tell the truth
Sweet home Alabama
Where the skies are so blue

Sweet home Alabama
Lord, I'm coming home to you
Here I come Alabama

Now Muscle Shoals has got the Swampers
And they've been known to pick a song or
two
Lord they get me off so much
They pick me up when I'm feeling blue
Now how 'bout you?

Sweet home Alabama
Where the skies are so blue
Sweet home Alabama
Lord, I'm coming home to you
Sweet home Alabama
Oh sweet home baby
Where the skies are so blue
And the gov'nor's true
Sweet Home Alabama
Lordy
Lord, I'm coming home to you
Yea, yea Montgomery's got the answer

Lynyrd Skynyrd, bandet bakom Sweet Home Alabama, på en bild från 1973. Genom åren har bandet haft 31 medlemmar.

Felaktig uppfattning om egna inkomsten ger mer vänsteruppfattningar

Svenskarna vet för lite om sin egen ekonomi för att fatta rationella politiska beslut!

Det kan verka märkligt, men svenskarna har en mycket sämre uppfattning om sin egen ekonomiska status än vad människor har i andra länder. Och den dåliga självinsikten påverkar den politiska uppfattningen vänsterut.

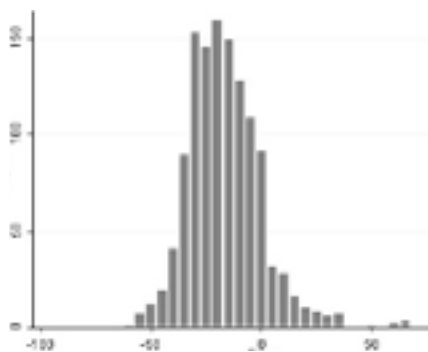
Tre forskare, Mounir Karadja, Johanna Möllerström och David Seim, har studerat frågan och kommit fram till häpnadsväckande resultat. Studien bygger på enkäter riktade till 4 500 svenskar. I maj 2011 skickades en enkät ut till ett representativt urval svenskar. En av frågorna var hur mycket de tillfrågade tjänade och en annan var de tillfrågade trodde att de befann sig i inkomstfördelningen i samhället. Frågan var formulerad som hur många procent av svenskarna tror du hade en lägre inkomst än du själv vid taxeringen 2010.

Samtidigt kontrollerades uppgifterna mot taxeringen. De som svarat fel på sin egen inkomstuppgift uteslöts från den vidare bearbetningen.

Det visade sig att 68 procent av de som svarade på enkäten underskattade sina inkomster med mer än 10 procentenheter i den relativa fördelningen, medan bara 6 procent överskattade sina inkomster med lika mycket. Den stora majoriteten trodde att de var (relativt sett) betydligt fattigare än vad de var. Det visade sig också att de gärna ville att staten skulle genom skatter omfördela inkomster och förmögenhet.

Motsvarande undersökningar i andra länder visar en rakt motsatt missuppfattning. De som har låga inkomster i USA tror att de har medelinkomster. De som har medelinkomster i Sverige tror att de har låga inkomster.

Efter tre månader fortsatte studien med en ny enkät. Hälften av de tillfrågade fick

Genomsnittssvensken tror att han eller hon har lägre inkomst än vad som är fallet. Här får vi veta hur många som över- respektive underskattar sin inkomst relativt de verkliga siffrorna. Vid siffran noll har man en korrekt uppfattning. De flesta tror att de har lägre inkomst än de har och vill därför ha mer inkomstomfördelning.

veta hur deras inkomst förhöll sig till genomsnittet. Den andra hälften fick inte veta det.

Det visade sig att de som fått veta vad de talade om förflyttade sig till höger politiskt. Ekonomisk omfördelning blev betydligt mindre populärt, liksom högre skatter. Moderaterna fick ökat stöd – det handlade om en ökning med hela 15 pro-

centenheter för dem som fått veta var de befann sig i inkomstfördelningen, jämfört med att sympatierna för Moderaterna var oförändrade bland dem som fick ”leva kvar” i missuppfattningen att de själva hade låga inkomster.

Den här förskjutningen visade sig helt komma från de som redan stod till höger från början. De tog ytterligare några steg åt höger när de fick veta att de var mer välbeställda än de trodde. De som redan från början stod till vänster stod kvar i sin politiska positionering.

Förskjutningen kan bara förklaras av intresset för egen ekonomisk vinning. Om människor var altruistiska skulle resultatet naturligtvis inte alls påverkas av att de fick en mer korrekt uppfattning om att de faktiskt hade det relativt sett bättre ställt än vad de trodde.

Forskarna drar slutsatsen att svenskarnas felaktiga uppfattning om sin egen inkomst bidrar till de internationellt sett mycket höga skatterna och den stora inkomstomfördelningen i Sverige.

Forskarna konstaterade att de som har uppfattningen att ekonomiskt välstånd mer beror på hårda ansträngningar än på tur stod märkbart längre till höger än de som hade motsatt uppfattning.

(Annonser)

Begagnad vit svan till salu

Begagnad vit svan 12 år i bästa skick endast sommarkörd cirka 250 mil säljes till högstbjudande. Svar till Lohengrin, Contreras kontor.

Annonser är en parafras av Sten Barkman på Horace Engdahls artikel om Lohengrin på Kungliga Operan den 2 april 2012 i Dagens Nyheter där det bland annat står "Skulle ni köpa en begagnad Volvo av den här riddaren?"

Angolas president dos Santos god för 142 miljarder kronor – samtidigt som folket svälter

Enligt den välrenommerade amerikanska finanstidskriften *Forbes*, grundad 1917, är Angolas mångårige president José Eduardo dos Santos, född 1942, ohotad etta på tidskriftens nyligen publicerade lista över Afrikas rikaste ledare. Hela listan med kommentarer här: <http://www.richestlifestyle.com/richest-african-presidents>

Dos Santos, som hängt kvar vid makten sedan han efterträdde Agostinho Neto vid dennes död 1979, uppskattas av *Forbes* förfoga över nettotillgångar uppgående till ofattbara 20 miljarder US dollar eller omkring 142 miljarder kronor med nuvarande dollarkurs. Eftersom Angolas bruttonationalprodukt 2013 av Världsbanken uppskattades till 121,7 miljarder US dollar innebär det, att presidentens rikedomar uppgår till nästan en tiondedel av BNP!

Inte nog därmed. Dos Santos är också beryktad för att ha gjort medlemmarna i hela sin talrika familj snuskigt rika genom att inkorporera statsinkomster från exempelvis landets oljeindustri – han har själv fått utbildning vid Azerbajjan State Oil Academy – och diamantindustri med familjetillgångarna. Dos Santos har varit gift tre gånger och har sex barn med sina fruar samt ett utanför äktenskapet.

Dottern rikaste kvinnan

Familjeförmögenheten förvaltas av investeraren Isabel dos Santos, född i Baku i Azerbajjan 1973, dotter till José Eduardo dos Santos i dennes äktenskap med Tatiana Kukanova. Isabel toppar *Forbes* lista över Afrikas rikaste kvinnor med tillgångar som uppskattas till 3,8 miljarder dollar. Hon anses därmed även vara världens rikaste svarta kvinna. <http://jezebel.com/5979027/five-things-you-need-to-know-about-africas-first-female-billionaire>

Det är ett långt hopp ner till andremannen på *Forbes*-listan över de rikaste afrikanska ledarna, kung Mohammed VI av Marocko som suttit på landets tron sedan

1999. Denne, som även är landets ledande affärsman, beräknas vara god för 2,5 miljarder dollar eller närmare 18 miljarder kronor. Endast dos Santos och kung Mohammed når miljarddollarstrecket på listan.

Det nionde namnet på listan, Zimbabwes beryktade diktator Robert Mugabe, måste med sina blott 10 miljoner US dollar anses vara rena småhandlaren i sam-

tommy.hansson@contra.nu

manhanget. *Forbes* gör dock ett tillägg i textkommentarerna till listan över Afrikas rikaste ledare:

”Some of the above-mentioned President’s exact wealth and source of wealth are unknown that’s why they cannot be included in the Forbe’s Africa’s Richest List. They steal from their own people.”

Halloweenmassakern 1992

José Eduardo dos Santos efterträdde således i september 1979 Agostinho Neto, en av Olof Palmes afrikanska favoritledare, sedan denne avlidit. Dos Santos blev därmed såväl Angolas president, ledare för det styrande marxist-leninistiska MPLA och överbefälhavare för den angolanska armén (FAPLA).

MPLA hade gått segrande ur den inhemska, väpnade maktkamp som utbrutit sedan kolonialmakten Portugal lämnat Angola åt sitt öde 1974 och landet blivit självständigt den 11 november 1975. Detta kunde ske mycket tack vare generös uppbäckning i form av soldater, militära

instruktörer och pengar från Fidel Castros Kuba men också från Sovjetunionen och Östtyskland.

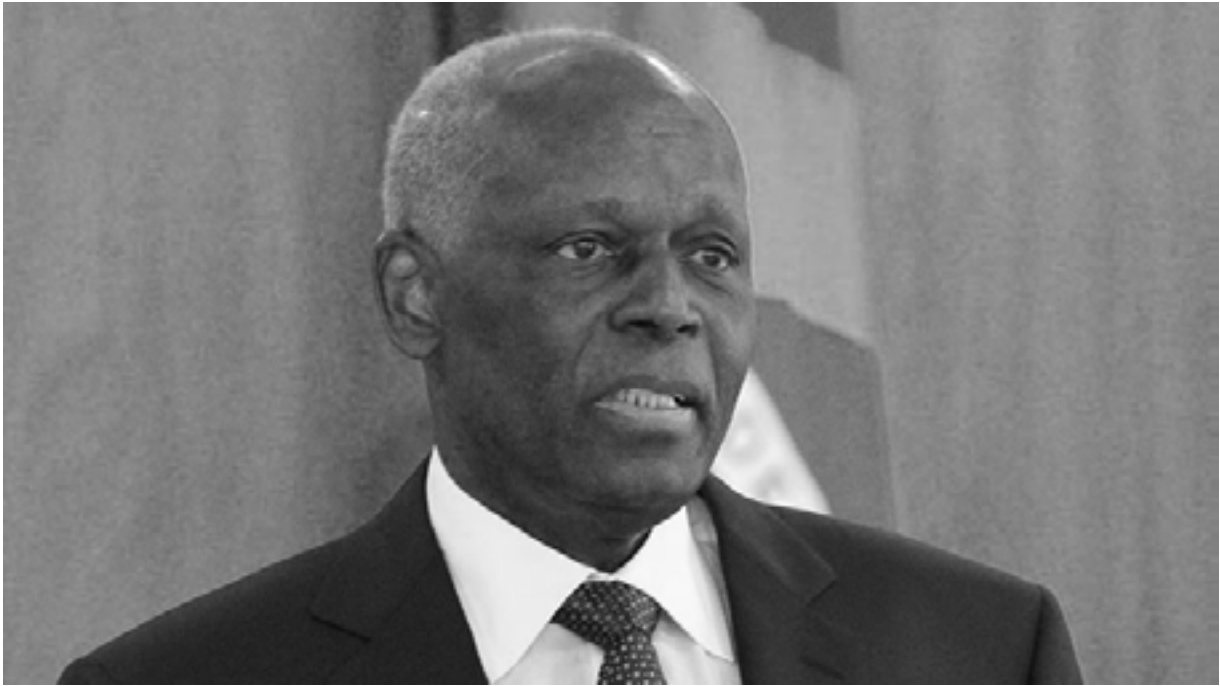
Det påstås ibland att dos Santos på ett demokratiskt sätt vann valet i Angola den 23–30 september 1992, men det är en sanning med betydande modifikation. Åtta oppositionella partier med UNITA, lett av den karismatiske Jonas Savimbi, i spetsen anklagade MPLA för omfattande valfusk.

Det uppgavs först att dos Santos vunnit presidentvalet med 51,5 procent av rösterna mot 39 för Savimbi. Ett par veckor därefter hade siffrorna justerats till 49,57 mot 40,07. Enligt vallagen skulle därmed en andra valomgång hållas. Kring månadsskiftet oktober–november 1992 utbröt emellertid blodiga strider främst i huvudstaden Luanda och därpå följde vad som har kallats Halloween-massakern, då tiotusentals oppositionsanhängare dödades.

Savimbi sköts till döds

Bland offren märktes UNITAS vicepresident Jeremias Chitunda och generalen Elias Salupeto Pena, vilka jag träffade i samband med min journalistiska rapportering om Angola som jag besökte 1988. Enligt UNITAS representant i Skandinavien, Luis M. Antunes, hade vidare ett stort antal oppositionella sårats eller fängslats.

Kommunistregimens massaker på oppositionella innebar att det fredsavtal som ingåtts i slutet av 1991 fick ett brått slut. Det segdragna inbördeskriget rullade därmed vidare och ändade inte förrän UNITA-ledaren Savimbi sköts till döds

Angolas president sedan 35 år, José Eduardo dos Santos, har berikat sig och sin familj på sina landsmäns bekostnad.

i ett MPLA-bakhåll 2002. Sedan dess har MPLA hållit sig kvar vid makten genom att vingklippa oppositionen och fuska sig igenom ännu ett par val, varav det senaste hölls i slutet av augusti 2012.

Alltmedan José Eduardo dos Santos, som nyligen firat 35-årsjubileum som Angolas diktator, kunnat stapla omätliga rikedomar på hög åt sig och sin släkt.

Direkta presidentval avskaffade

Det finns två bilder av det moderna Angola med dess 21,5 miljoner människor (2013). Den ena tar fasta på den positiva utveckling som trots allt skett. På *UD-bloggen* hette det för något år sedan:

”Angola växer. Huvudstaden Luanda känns som en bodybuilder i barnkläder. Sömmarna spricker av stadsjeepar, nya hotell, affärer och människor. Angola behöver nya och större kläder.”

Det finns emellertid också en annan bild som är långt ifrån lika käck som den som tecknas på *UD-bloggen*, men minst lika sann. Enligt denna alternativa bild av det sydvästafricanska landet är den förväntade livslängden 40 år och omkring 70 procent av befolkningen lever under fattigdomsstrecket med en dagsinkomst på under 2 US dollar. Det beräknas att 25 procent av alla barn inte överlever femårsdagen.

Lägg därtill att brottsligheten i huvudstaden Luanda med dess fem miljoner invånare är skrämmande hög och att stora delar av befolkningen här lever i yttersta misär. Utrikespolitiska institutets *Landguiden* ger å sin sida följande beskrivning av Angolas politiska styre:

”Angola styrs auktoritärt av den MPLA-ledda regimen, och yttrandefrihet, pressfrihet och föreningsfrihet är i praktiken begränsade. President José Eduardo dos Santos har fått ökad makt genom den nya konstitutionen som antogs 2010. Då avskaffades direkta presidentval.” <https://www.landguiden/Afrika/Angola/Politiskt-System>

I familjen dos Santos fickor

Som antytts ovan var det kommunistiska Angola under det Kalla krigets dagar en av regeringen Olof Palmes afrikanska favoritländer.

Afrikakännaren Bengt Nilsson redogör i sin bok *Sveriges afrikanska krig* (Timbro 2008) för hur Sverige satsade alla biståndspengar på det statsbärande partiet MPLA, något som förlängde det blodiga inbördeskriget och gjorde en demokratisk utveckling i landet omöjlig. Samma politik förde Sverige i andra kommunist- eller socialiststyrda diktaturer såsom Mozambique, Zimbabwe och Tanzania.

I dag är det det kommunistiska Kina

som håller Angola under armarna ekonomiskt. Ann Linde, chef för internationella avdelningen hos Europeiska Socialdemokratiska Partiet i Bryssel och tidigare internationell sekreterare hos Socialdemokraterna i Sverige, skrev i ett nummer av tidskriften *Aktuellt i politiken* 2011 att kineserna hade ”ställt upp med lån på över sju miljarder dollar. Det har gett utdelning. Angola har de senaste åren haft en tillväxt på 16-20 procent.”

Som vi sett ovan har denna tillväxt dock inte medfört bättre förhållanden för det stora flertalet angolaner utan snarare tvärtom. Pengarna synes till allra största delen ha hamnat i fickorna eller möjligen bankvalven tillhöriga den styrande familjen dos Santos.

Kinesiska byggfirmor har därtill på den angolanska regimen order byggt vräkiga förstäder till de stora städerna i landet. Ett beryktat sådant exempel är Nova Cidade de Kilamba utanför Luanda, där kineserna uppfört 750 åttavåningshus till en kostnad av 24 miljarder kronor. Det uppges vara det största byggnadsprojektet i sitt slag i Afrika.

Stadens gator är dock folktomma och bara ett försvinnande fåtal av husens lägenheter är bebodda, trots påkostade reklamkampanjer: de är så dyra att knappt någon har råd att bo där. <http://www.dn.se/ekonomi/kinesiska-spokstader-i-angola>

FILM

Russian Lessons

Ryssarna är redan igång med att göra en propagandafilm om Ukraina-konflikten, med den krävande titeln *Sanningen*. Aldrig har det i nyare tid varit så långt mellan vad ryssarna säger och vad de gör. Propagandaprojektet har väckt uppståndelse i Ukraina.

Men det finns en annan film som kommer bra mycket närmare den planerade titeln, en norsk film som blev färdig redan 2010. Den filmen heter dock *Russian Lessons* och är regisserad av Andrej Nekrasov och hans fru Olga Konskaja. Filmen är producerad av Piraya Film a/s och är 111 minuter lång.

Det är en dokumentärfilm om Georgien-kriget i augusti 2008 och berättar – med ryska ögon – om krigsutbrottet och etnisk rensning av georgier i både Sydossetien och Abchasien. Jag tycker att det är viktigt att man får fram en synpunkt både på krigsutbrottet och vad som skedde i dess kölvatten. med

andra ryska ögon än Vladimir Putins. Det finns nämligen ett annat Ryssland.

I samband med krigsutbrottet genomfördes en rad attacker mot Georgien från ossetisk sida. Den 1, 2 och 7 augusti. Georgierna menade att de måste besvara provokationerna. Att det fanns stora ryska styrkor i närområdet har varit känt sedan länge, men att en stor del av civilbefolkningen i Sydossetien evakuerades till Ryssland i början av augusti var okänt för mig. Några unga flickor som intervjuas berättar att det redan i slutet av juni gick rykten om att det kunde vara förnuftigt att resa bort från Sydossetien. Det försvagar i alla fall inte uppfattningen om att det var en rysk sedan länge planerad aktion för att förhindra ett georgiskt – och kanske också ukrainskt... – närmande till NATO.

Det finns också anledning att ställa stora frågetecken för andra uppgifter. Förlusterna i Sydossetiens huvudstad Tschinvali ska ha varit 2000 människor. Men staden var nästan

CONTRA-NYTT

Med detta nummer av Contra följer ett antal klisteretiketter. Vi har gjort en djupdykning i vårt lager och det här är sådana etiketter som vi kommer att ta bort ur sortimentet, utan att de

för den skull är omoderna. Använd dem efter bästa förmåga! Fler etiketter hittar Du på contras hemsida, www.contra.nu eller på vår nätbutik (länk direkt från hemsidan).

tom! Vittnen uppger också att staden inte alls bombades av Georgien, men väl av ryskt flyg, för att kunna skylla på georgierna. I rysk TV visades bilder från rysk ödeläggelse i Georgien, som påstods visa georgisk ödeläggelse i Sydossetien.

I Abchasien genomfördes i början av 1990-talet en nästan total etnisk rensning av georgier. Nästan 300 000 georgier tvingades fly för att rädda livet. Och passagerarplan har blivit nedskjutna av ryska missiler förr. Den 22 september 1993 sköts ett plan fullt

med georgiska flyktingar från Abchasien ned. Planet träffades av en rysk missil. Det är dock inte klart om det var rysar eller abchasier som höll på avtryckaren. För övrigt deltog även armenier och kosacker i den här konflikten. Filmen berättar också om tortyr och mord på civila georgier – både kvinnor och barn. *Russian Lessons* ger en helt annan bild av vad som hände i Georgien 2008 och är en bra bakgrund för att förstå det som händer i Ukraina idag.

Nils Tore Gjerde

CONTRA 4 | 1989...

I Contra nummer 4 1989 hade vi en intervju med Nobelpristagaren Milton Friedman. Friedman uttalade sig (positivt naturligtvis) om Ronald Reagan och Margaret Thatcher. Friedman kritiserade utvecklingen av det amerikanska sjukvårdssystemet. Överdrivna statliga regleringar hade lett till att sjukvårdskostnaderna fördubblats från tidigare 4 procent av BNP (idag ligger kostnaderna över 10 procent). Följden blev, enligt Friedman, att de fattiga tvingades betala höga skatter för att ge medelklassen dyrbar sjukvård. Det blir oundvikligt med höga

kostnader när myndigheter griper in.

Miljöpartiets språkrör Fiona Björling misstuckte till en artikel om Miljöpartiet i Contra nummer 2 1989. Hon utvecklade sina kritiska synpunkter och den ursprungliga artikelförfattaren, Dietmar Kröhnert, svarade med att framhärda att Miljöpartiet var ett hot det öppna samhället.

I en längre artikel kritiserade Contra Radionämnden, som tillsatts för att granska att Sveriges Radios (och Sveriges Televisions) program inte bröt mot radiolagen. Det var

enligt Contras uppfattning inte särskilt mycket med den granskningen. "Godtycket satt i system" sammanfattade Contra. Vid den här tidpunkten fanns det bara ett godkänt TV-bolag i Sverige, och så TV3, som sände från Storbritannien och där vissa socialdemokrater till och med ville förbjuda parabolantennerna för att TV3 inte skulle kunna ses av svenskarna.

I numret presenterades också Tommy Hanssons bok "Slaveri i vår tid", en fortfarande aktuell bok om marxismen. Köp Ditt exemplar idag på <http://contra.tictail.com>

...för tjugofem år sedan